

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · núm. 81

Ple del Parlament

Sessió 40, primera reunió, dimarts 24 de febrer de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	
Interpel·lació al Govern sobre la sobirania feminista de les cures 300-00255/15	5
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques agroalimentàries 300-00254/15	11
Interpel·lació al Govern sobre els Mossos d'Esquadra, davant l'augment dels delictes violents i l'auge del crim organitzat a Catalunya 300-00244/15	19
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut 300-00257/15	28
Interpel·lació al Govern sobre la integració de la immigració 300-00259/15	36
Interpel·lació al Govern sobre els pagaments indeguts de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència 300-00256/15	44

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 40.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Interior i Seguretat Pública, la consellera de Salut, la consellera de Drets Socials i Inclusió, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Projecte de Llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics (tram. 200-00015/15). Comissió d'Economia i Finances. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 401, 57).
3. Proposició de Llei sobre el reconeixement de la singularitat d'Aran (tram. 202-00067/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació (text presentat: BOPC 363, 9).
4. Proposició de Llei de supressió de l'impost sobre successions i donacions (tram. 202-00032/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades (text presentat: BOPC 166, 8).
5. Proposta de resolució de creació d'una comissió de seguiment de polítiques de la gent gran (tram. 252-00016/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.
6. Interpel·lació al Govern sobre la sobirania feminista de les cures (tram. 300-00255/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques agroalimentàries (tram. 300-00254/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre els Mossos d'Esquadra, davant l'augment dels delictes violents i l'auge del crim organitzat a Catalunya (tram. 300-00244/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 300-00257/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la integració de la immigració (tram. 300-00259/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre els pagaments indeguts de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (tram. 300-00256/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la gestió dels riscos i la salut laborals a Catalunya (tram. 300-00252/15). Lluís Mijoler Martínez, Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre l'estratègia digital de Catalunya (tram. 300-00258/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per a la indústria (tram. 300-00253/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu (tram. 302-00206/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques relatives a les famílies monoparentals (tram. 302-00200/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les convocatòries de subvencions a entitats locals i socials (tram. 302-00210/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del sistema universitari i de recerca (tram. 302-00208/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la implantació de les energies renovables a Catalunya (tram. 302-00204/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els reptes de la mobilitat i el transport públic (tram. 302-00205/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures de l'Estat a Catalunya (tram. 302-00207/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures ferroviàries de futur (tram. 302-00211/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre seguretat i salut laboral (tram. 302-00201/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la indústria (tram. 302-00209/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

El president

Senyores i senyors diputats, comença la sessió. (*Remor de veus.*)

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa –silenci, si us plau– en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que tres diputats i tres diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig Gordi, i les diputades Ariadna Urroz Segura i Anna Feliu i Moragues, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz. El diputat Jaume Veray i Cama, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ha delegat el vot en el diputat Juan Fernández Benítez. Finalment, la diputada Esther Niubó Cidoncha, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

A continuació, i en compliment d'allò que estableix la Moció 111/12 del Parlament de Catalunya sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici de l'any 2026 hi ha un total de 606 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Abans de continuar amb l'ordre del dia, i tal com els grups parlamentaris ja han estat informats, els faig avinent que la Junta de Portaveus d'avui ha proposat la modificació de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, de tal manera que s'incorpori com a nou punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió la votació de la sol·licitud del Grup Parlamentari de Junts de compareixença del president de la Generalitat davant del Ple perquè informi sobre la situació de col·lapse que pateix Catalunya.

Es pot donar per aprovada per assentiment aquesta modificació de l'ordre del dia? (*Pausa.*)

Queda aprovada, doncs, en aquest sentit, la modificació de l'ordre del dia. Els informo que aquest nou punt se substancia demà al matí a continuació de la sessió de control.

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la sobirania feminista de les cures. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia, diputats, consellera... Quan el benefici privat creix per sobre de la necessitat de cuidar, no estem gestionant serveis, el que estem permetent és que el capital especuli amb la vida. I quan el país no té les eines per garantir les cures com un dret públic, fa evident que la seva és una sobirania incompleta.

El feminisme, tal com l'entendem des de l'esquerra independentista, és un feminisme de classe que posa en primer pla el conflicte material, i el conflicte material avui té nom: qui sosté la vida i en quines condicions ho fa. Parlar de cures per nosaltres no és parlar d'un sector, sinó del cor de l'organització social, és parlar de com es distribueix el temps, el treball i la riquesa, és parlar de qui paga el cost de sostenir la vida quan l'Administració no hi arriba. Les dades són clares: més de 2.200.000 persones amb necessitats de cures a Catalunya; més de 150.000 cuidadores informals que sostenen 411 milions d'hores anuals no remunerades; del sector que sí que és remunerat, el quaranta-dos per cent treballen sense estar donades d'alta a la seguretat social –unes 54.400 dones–, i de les contractades, el noranta-dos per cent són dones, amb un salari brut mitjà mensual un cinquanta-cinc per sota de la mitjana general.

Aquesta és l'estructura real del sistema de cures al nostre país, i aquest és el nucli de la desigualtat de gènere avui dia. Aquesta realitat té tres dimensions que nosaltres volem plantejar. D'una banda, la mercantilització de les cures; d'una altra, el treball de cures no remunerat que sosté la vida en silenci, i, per últim, el treball remunerat que encara es desenvolupa en economia submergida.

Des del feminisme de classe volem parlar del treball, i el treball de cures és el més invisibilitzat, el més feminitzat, el que més condiciona trajectòries laborals i pensions, i el que més concentra precarietat migrant. Quan parlem de cures parlem de divisió sexual del treball, parlem de reproducció social i parlem de qui assumeix el cost de sostenir la vida. I per això mantenim que la vida no és una responsabilitat privada, que la cura no és una vocació femenina, que el treball invisible és economia real i que sense xarxa pública no hi ha igualtat material, i creiem que aquí és on comença el conflicte de model.

A Catalunya, com dèiem, hi ha 2,2 milions de persones amb necessitats físiques de cures. Això ho converteix en un problema estructural. Quan analitzem la cobertura real veiem que el sistema públic no arriba de manera homogènia ni suficient. Això vol dir que el dret a la cura depèn de la renda, del territori i de la disponibilitat de dones dins de la família. Això no és una societat igualitària, sinó una societat que organitza la desigualtat. I quan el sistema públic no cobreix, el buit es cobreix amb treball de cures no remunerat, majoritàriament assumit per dones dins de les famílies.

Més de 150.000 cuidadores informals, més de 10 milions d'euros en valor econòmic, el quatre per cent del producte interior brut. Aquest no és un treball en negre, és un treball sense reconeixement, sense drets i sense remuneració, és explotació invisible. I això no és només una injustícia individual, sinó que és una arquitectura econòmica, una transferència massiva de valor des de la reproducció social cap al sistema productiu. I quan aquest buit estructural existeix, el mercat hi entra.

A mesura que els membres de la llar han hagut d'incorporar-se al mercat laboral per poder arribar a final de mes, les famílies tenen cada vegada més dificultats per cuidar-se a si mateixes i per cuidar els seus éssers estimats, i aquesta tensió ha ali-

mentat una nova economia de les cures. Qui pot pagar recorre al mercat, contracta empreses amb ànim de lucre o contracta dones més pobres que elles mateixes perquè cobreixin les necessitats bàsiques d'atenció. Però aquestes dones, sovint amb salaris baixos i en condicions precàries, tenen alhora dificultat per trobar qui cudi els seus propis fills. Perquè quan deixem que el mercat resolgui la crisi de les cures, el que fem és ampliar la divisió de classes. I en aquest moment del capitalisme, aquesta reproducció social, és a dir, la cura de la vida, s'ha convertit en una nova font de benefici.

Igual que defensem que no es pot especular amb l'habitatge, igual que defensem que no es pot especular amb l'alimentació, diem que avui a Catalunya sí que s'està especulant amb les cures. S'està especulant quan una necessitat bàsica es converteix en mercaderia; s'està especulant quan el benefici privat creix perquè el sistema públic és insuficient; s'està especulant quan la precarietat d'algunes dones es converteix en l'equilibri econòmic de les patronals. I això, en aquest moment, el Govern català no només ho permet, sinó que alimenta la bèstia. Ho fa quan externalitza, quan subcontracta, quan permet que empreses i fons facin negoci amb una necessitat vital.

Quan empreses i fons d'inversió entren al sector, el seu objectiu no és la qualitat ni la dignitat laboral, és la rendibilitat. I la rendibilitat en cures només es pot generar reduint salaris, ajustant ràtios, intensificant jornades i competint a la baixa. Al mateix temps que el Govern mercantilitza les cures, consent que gairebé la meitat del treball remunerat en el sector es desenvolupi en economia submergida o amb irregularitats contractuals. També és el resultat d'un sistema que deixa les famílies soles davant la necessitat i que acaba resolent-se amb contractacions en negre dins l'economia domèstica. Gairebé la meitat del sector funciona sense estar donades d'alta dins de la seguretat social; gairebé la meitat del sistema. Quan una activitat essencial es desenvolupa amb aquest nivell d'informalitat, no és una anomalia, sinó que és un model que tolera aquesta precarietat perquè és funcional el benefici. I això és especular amb la cura. I per nosaltres aquí és on la qüestió deixa de ser només econòmica.

Parlem de sobirania perquè el model de cures no es pot entendre sense el marc migratori i laboral. El sector està fortament feminitzat i migrat, i la precarietat no es distribueix de manera neutra. La taxa d'informalitat és més elevada entre les treballadores estrangeres, arribant pràcticament a la meitat en alguns trams. És cert que s'han impulsat processos de regularització extraordinària i qualsevol ampliació de drets és positiva, però la regularització puntual no transforma l'estructura del mercat de treball si aquest continua funcionant sobre subcontractació, baixa inspecció i competència a la baixa. Regularització administrativa i regularització laboral estan lligades, però això no vol dir automàticament drets laborals plens si no hi ha inspecció i control efectiu del treball remunerat en el sector. Si el sector públic no desplega inspecció efectiva, si no reforça la xarxa pública i si el mercat continua absorbint demanda estructural, la vulnerabilitat es reproduceix.

I aquí és on entra la sobirania material. Perquè per nosaltres sobirania és planificar el model perquè no s'estructuri sobre bosses de precarietat; sobirania és garantir drets de manera estructural i no excepcional; sobirania és decidir que la vida no sigui una mercaderia. A Catalunya no tenim sobirania plena en immigració; no tenim sobirania plena en treball ni en inspecció; no tenim sobirania pressupostària suficient per desplegar una xarxa pública amb l'ambició necessària. I sense un increment estructural del finançament públic sobre la dependència, parlar d'un dret universal és retòrica.

Per això avui interpel·lem el Govern sobre quin model està disposat a defensar, el que tolera l'especulació o el que construeix sobirania. I per això la CUP avui parlem de cures. Perquè avui la lluita feminista passa per disputar qui controla i com es distribueix el treball que sosté la vida. Per això nosaltres proposem una xarxa

pública universal de cures, amb un desplegament territorial homogeni i un seguiment real, perquè només el sector públic pot treure la vida de la lògica del benefici. Proposem un reconeixement integral del treball de cures no remunerades; mentre la xarxa pública no estigui plenament desplegada, cal garantir drets socials a les persones que assumeixen cures no remunerades de manera sostinguda, i això implica dret a cotitzar, a prestacions socials, a descans i a protecció davant situacions de vulnerabilitat. I també proposem regularització administrativa i garantia de drets laborals plens per a les treballadores de la llar i de les cures, també el que avui es desenvolupa en economia submergida dins de l'àmbit domèstic, perquè cal reduir progressivament la precarització del sector.

Ja sabem que això que estem proposant no és una reforma sectorial, sinó un canvi de model econòmic, però pensem que sí, que és possible si posem límits a la mercantilització, si reforcem la inspecció, si prioritzem pressupost al benestar, i si entenem que la cura és una infraestructura pública essencial. I mentrestant, el Govern parla de normalitat restaurada mentre el sector acumula vagues i acumula precarietat. Però quan el conflicte és estructural, com en aquest cas, la resposta no pot ser burocràtica.

Torno per on començava. Quan el benefici privat creix sobre la necessitat de cuidar, el capital està especulant amb la vida. I això és el que està passant avui a Catalunya. Davant d'això, només hi ha dues opcions: o deixem que el mercat decideixi qui cuida i en quines condicions –i això és especulació–, o assumim que la cura és una responsabilitat col·lectiva i la garantim amb un sistema públic i universal –i això és sobirania.

Per tant, la pregunta no és una pregunta tècnica, sinó política: volem sobirania sobre la vida o continuarem permetent que la vida sigui objecte d'especulació?

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per fer la resposta, té la paraula l'honorable senyora Eva Menor Cantador, consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Bé; moltes gràcies, president. Molt bona tarda a tothom. Bona tarda, diputada Castillejo, i moltes gràcies per posar aquest tema sobre la taula.

En primer lloc, m'agradaria compartir amb vostè que comparteixo moltes de les coses que ha comentat. Sobre la importància de situar les cures al centre de les polítiques públiques, si veritablement volem fer passes endavant en benefici de la igualtat, des del Departament d'Igualtat i Feminisme apostem per una economia feminista que situï la vida de les persones al centre, perquè les cures són el ciment sobre el que se sustenta la vida, el benestar comunitari i l'avenç econòmic i social.

Nosaltres les cures les concebem com una responsabilitat col·lectiva i el ser «cuidat» amb dignitat com un dret. És una política prioritària per a nosaltres, que implica no només aquest departament, que implica el conjunt del Govern, que implica el conjunt de les administracions públiques i també que implica el conjunt de la societat. I a això és al que estem dedicant-nos, abocant-hi recursos.

Una de les coses que comentaré per explicar el nostre model és el que estem fent des del meu departament, des del Departament d'Igualtat i Feminisme. Nosaltres estem treballant des de la perspectiva de posar el focus molt en com es distribueix aquesta responsabilitat social de les cures, introduint de manera expressa el concepte de «corresponsabilitat». Nosaltres entenem o parlem de «corresponsabilitat» per interpel·lar el conjunt de la societat, perquè parlar de corresponsabilitat és parlar de redistribució entre dones i homes; és parlar de transformació de rols de gènere; és parlar de reformes en els permisos; és parlar de conciliació; és parlar de temps; és parlar també de responsabilitat dels serveis públics del sistema de cures.

Ens permet situar també la nostra acció política en un marc estructural i de transformació feminista de la realitat que va més enllà del pur marc assistencial, que interpel·la també els homes, sense els quals aquest canvi de paradigma seria impossible.

Nosaltres també parlem d'equitat en els treballs, per incorporar el valor del treball... –perdó–, per incorporar-hi el treball productiu, però també incorporar-hi el treball reproductiu i de cures, per abordar aquesta divisió del treball de manera estructural, que és la que condiciona moltes de les desigualtats de les que vostè parlava. De fet, una de les línies en les que estem treballant amb molta intensitat és reduir aquesta bretxa de gènere del teixit productiu, sobretot en determinades professions. I, sobretot, el que vostè parlava de la feminització de la bretxa salarial, que afecta de manera molt important els sectors més feminitzats, com és el sector de les cures.

Tenim molt clar que les dones continuen assumint la major part de les tasques de cures de la llar –de les persones grans, de la infància, de les persones amb discapacitat. Tenim molt clar que aquest treball moltes vegades, vist des d'un punt de vista domèstic i familiar, és no remunerat. Però també és, des d'un punt de vista del treball productiu, un sector fortament precaritzat. El treball de cures és imprescindible dins del nostre sistema per sostenir la vida i continua sent invisible, continua estant infravalorat i en molts casos ni reconegut ni remunerat.

Per tant, per nosaltres la manca de corresponsabilitat en les cures és un factor molt important de desigualtat de temps, que és també un dels grans eixos de desigualtat de gènere. Les dones, evidentment, pel fet de fer-nos càrrec majoritàriament de les cures en solitud, podem disposar de menys temps per dedicar a les nostres carreres professionals, al descans, a la participació política i social. I això significa clarament, també, una pèrdua d'oportunitats i un perjudici envers els homes.

Què estem fent? Estem desplegant el programa Corresponsables, ja ho saben, amb un pressupost de 5,5 milions d'euros, per complementar el cofinançament del programa que ve del Gobierno de España. Oferim serveis públics de cures universals i de proximitat que afavoreixen aquest alliberament de temps de les dones que en tenen la responsabilitat. Financem programes que promouen la corresponsabilitat i la implicació dels homes en la tasca de les cures.

Però, més enllà d'aquests projectes, que responen a necessitats immediates, el canvi ha de venir inevitablement per transformar els rols de gènere des de l'arrel: treballar més intensament en la coeducació com a pilar fonamental del sistema educatiu. Això ho estem treballant amb la conselleria d'Educació. Garantir una resposta pública i institucional de les cures, que vostè en feia esment, és a dir, corresponsabilitzar el conjunt de l'Administració. Una de les prioritats estratègiques del Govern és enfortir aquest sistema de cures, coordinar-lo bé amb el sistema de salut i en això estan treballant les conselleres Martínez i Pané.

L'informe *El treball de la llar i les cures de Catalunya*, de 2025, amb dades de 2024, diu que a Catalunya la cura en solitari recau majoritàriament en les dones: un trenta-tres per cent quant a la cura de fills i filles; gairebé un cinquanta per cent en la cura de persones dependents. A Catalunya, l'any 2024, prop de 96.000 persones treballaven en la llar i les cures, el 2,5 per cent del total de l'ocupació. Només sis de cada deu estan donades d'alta a la seguretat social. Això vol dir que dues de cada cinc treballen en situació d'informalitat. És un sector altament feminitzat, amb una forta presència de persones migrades i amb una ocupació cada cop més fràgil. Tot i la reducció de l'ocupació total el darrer any, la contractació continua essent majoritàriament indefinida, però amb un augment de contractes temporals per circumstàncies de la producció.

El passat dimarts es va presentar l'informe social, que ens permet com a govern dotar-nos d'una radiografia de la realitat social amb rigor empíric. Precisament, una

de les prioritats estratègiques és enfortir el sistema de cures i de salut, especialment pensant en una societat més envellida i més diversa.

El Govern, en concret el Departament de Drets Socials i Inclusió i el Departament d'Empresa i Treball, va presentar el passat novembre el resultat del primer estudi global sobre l'impacte econòmic d'equiparar els salaris del sector social amb els dels serveis públics de Catalunya. El treball quantifica per primera vegada el cost d'apropar les condicions laborals del personal de les entitats i empreses de serveis socials especialitzats als salaris del sector públic català. Es calcula que l'impacte econòmic d'igualar els sous del sector social amb els del sector públic requereix una aportació extra de 600 milions d'euros. La Generalitat aposta per fer un nou model de finançament per al 2026 que posi fi als increments lineals per pagar les entitats proveïdores i vinculi els pagaments amb la millora dels salaris i la qualitat de l'atenció. Això sí, si tenim pressupostos, és clar.

També és treballar amb els sindicats i patronals majoritaris per garantir un salari mínim català de referència per al sector, millorar la formació, el procés d'acreditació i l'ús del català, entre d'altres. Sens dubte, l'acompanyament en el procés de regularització també ens permetrà donar oportunitats de millorar les condicions de moltes dones que es dediquen a les cures sense contracte i sense condicions laborals dignes.

Per tant, diputada, creiem, com vostè, que el dret a ser cuidat amb dignitat és un dret humà; defensem que cuidar i poder ser cuidat en condicions d'igualtat és un dret individual i es una responsabilitat col·lectiva que ens implica a tothom. Ens implica al conjunt de departaments de la Generalitat, però ens implica al conjunt de les administracions públiques i, sobretot, ens implica al conjunt de la societat.

Defensem també que només quan el temps que hi dediquem s'organitzi amb equitat assolirem la plena igualtat. I això té molt a veure amb com distribuïm el treball reproductiu, perquè aquest condiona també com distribuïm el treball remunerat.

Però per nosaltres, la transformació feminista i el valor que donem a les cures només avançarà si existeix una veritable responsabilitat compartida entre dones i homes, entre institucions, també amb empreses, amb el conjunt de la societat. És una necessitat social, econòmica i democràtica. Per això la corresponsabilitat està present en el nom de la nostra direcció general, perquè la corresponsabilitat i la coeducació, sota el nostre punt de vista, són eines de transformació estructural.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Consellera, vostè ens acaba de parlar de corresponsabilitat, de conciliació; és cert que qualsevol conscienciació és positiva, però creiem que no podem parlar, per exemple, de bretxa salarial quan el salari mitjà en un sector on el noranta-dos per cent són dones és un cinquanta-cinc per cent inferior a la mitjana. Això no és una bretxa salarial; això és un abisme salarial. I, per tant, el debat que avui hem obert no és de quines coses estan fent o de quines fan, sinó que el debat que plantejem és si el model que tenim és compatible amb el feminisme que vostès diuen defensar.

Per nosaltres el feminisme no és una posa; és una política material, és una política material sobre qui sosté la vida. I avui les cures a Catalunya se sostenen sobre tres desequilibris estructurals: sobre la mercantilització creixent de les cures com a espai de rendibilitat; sobre un treball de cures no remunerat que no cotitza ni genera drets, i sobre un treball remunerat que encara es desenvolupa en economia submergida. I això no són desviacions puntuals, no són coses que passin de tant en tant. Això és un model econòmic que tenim ara aquí a Catalunya.

I aquí és on entra per nosaltres la paraula clau, que és «especulació». S'està especulant quan la necessitat vital de ser cuidats es converteix en una oportunitat de negoci; quan el sector públic no arriba i el buit el cobreixen empreses que redueixen costos per fer marge, i s'està especulant quan el treball invisible de les dones subsidia el sistema productiu.

Davant d'això, no n'hi ha prou amb constatar la realitat amb aquest estudi social que vostès han presentat, sinó que ens hem de fer una pregunta que vagi més enllà: és si estem disposades a canviar el model. Perquè vostès parlen de feminisme, però mantenen un model que tolera subcontractació, externalització, infrafinançament estructural i inspecció insuficient. I això no és neutre, sinó que té conseqüències, perquè quan el sector públic no assumeix plenament la responsabilitat de les cures, és el mercat qui ocupa aquest espai. Si no hi ha inspecció efectiva, la precarietat es consolida. I quan no hi ha sobirania plena en immigració i en treball, el model queda condicionat per límits que vostès assumeixen com a inevitables.

Nosaltres no assumim aquests límits. La sobirania que defensem és social, però és també nacional alhora. Catalunya no té competències plenes en immigració, no té competències plenes en legislació laboral, no té plena capacitat en inspecció ni en seguretat social. I nosaltres volem aquesta sobirania nacional, no per bandera, no com un gest simbòlic, com fan alguns altres, sinó que la volem per poder garantir drets, per poder ordenar el mercat laboral de les cures amb criteris de justícia social, per poder assegurar que la regularització no sigui puntual sinó estructural, per poder desplegar una xarxa pública universal amb tots els recursos necessaris. Perquè sense sobirania nacional no podem garantir plenament drets socials, i sense transformació econòmica, no hi ha feminisme material.

La dreta defensa obertament el mercat i el PSC i els seus socis ens diuen que el gestionen; nosaltres, la CUP, el que diem és que cal superar-lo, que la vida no pot ser mercaderia. I per això proposem una xarxa pública universal de cures; no complementària, sinó universal. Proposem reconeixement amb drets al treball de cures no remunerat; no un agraïment simbòlic, sinó drets socials. Proposem una garantia plena de drets laborals a tot el sector; no només regularitzacions puntuals, sinó inspecció i transformació estructural. I això..., estem parlant de model, un model diferent del que avui governa.

Perquè el debat no és si gestionem millor o pitjor la precarietat; el debat és si acceptem la precarietat com a base del sistema o la combatem. Nosaltres parlem de feminisme, de cures, de sobirania i d'especulació. Aquestes són les paraules clau que per nosaltres travessen avui aquest debat. I la diferència és clara: o fem de les cures un dret garantit, amb sobirania plena, o continuarem permetent que sigui en el lloc on el sistema especula amb la vida.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies, president. Diputada Castillejo, el nostre model suposo que no és, evidentment, el mateix que el seu, perquè són partits polítics diferents, però jo crec que en tot el meu relat no he posat en dubte cap de les afirmacions que vostè ha fet des de la perspectiva de la importància que per nosaltres tenen les cures com un eix transversal de sosteniment de la vida. De fet, des de la meva conselleria, la conselleria d'Igualtat i Feminisme, que treballem un impacte o un aspecte molt concret d'aquest àmbit de política pública, he fet esment al full de ruta de la conselleria de Drets Socials i Inclusió, que permet, no?, fer un full de ruta per determinar o per crear un sistema institucionalitzat de cures que doni o que faci..., que doni respos-

ta –perdó– a uns reptes molt importants. I en aquest faristol la consellera ha tingut oportunitat de parlar-ne moltes vegades.

Jo li puc explicar el que nosaltres també fem per evitar l'impacte que té sobre la desigualtat, l'atribució o la feminització de les cures o la responsabilitat que hem tingut històricament les dones en les cures, que ha impedit la nostra incorporació al món del treball, i també sobre la precarització de les feines feminitzades, sent, evidentment, el sector de les cures una d'elles i sobre les que estem treballant també.

Vostè parlava també de l'impacte que té sobre la població migrada un sector com aquest, i jo li he reconegut que és un dels àmbits que nosaltres estem treballant en aquest procés d'acompanyament a la regularització i que pensem que tindrà un impacte molt positiu i que, de fet, serà un dels àmbits que treballarem en aquest pla d'inclusió social i laboral que volem fer per acompanyar aquest procés de regularització, sobretot en la fase posterior, que per a nosaltres és la més important.

Dit això, també aprofitant que tinc l'ús de la paraula i per no repetir tot el que vostè ha dit, per nosaltres també és molt important donar altres oportunitats o treballar en aspectes com la corresponsabilitat, que, sota el meu punt de vista, no és un aspecte menor, perquè la corresponsabilitat és allunyar de la nostra responsabilitat exclusiva o la responsabilitat de les dones, aquest aspecte de la vida que per a nosaltres és clau. La corresponsabilitat és que el sistema se'n faci càrrec, com vostè ha dit; però la corresponsabilitat també és fer cursos, és oferir un ventall de formacions per entendre el reconeixement de les cures, la reorganització dels usos del temps, que també és un tema molt important.

Estem treballant, ja ho saben, en l'agenda catalana de conciliació i de corresponsabilitat, per fer que el sector privat també assumeixi la responsabilitat que els hi pertoca. Vostè ho ha dit, no?, no pot ser que només tinguem la responsabilitat nosaltres. Jo crec que és una responsabilitat del conjunt de la societat. Només amb una gestió diferent de les organitzacions per transformar-les des d'una perspectiva feminista aconseguirem veritablement aquesta transformació de la que vostè parla. I això no es fa només mirant el sector de les cures, això es fa mirant des d'una perspectiva molt holística el teixit productiu.

Es parla d'una agenda de corresponsabilitat, es parla d'una agenda en la que incorporar les dones als sectors productius –que veritablement seran les protagonistes de les grans transformacions– és ampliar la mirada i parlar d'una economia feminista, no només de la sobirania feminista d'un sector concret. Per a mi, l'impacte del feminisme és parlar d'una veritable economia feminista que situï la desigualtat de les dones en el centre de totes les transformacions col·lectives.

Moltes gràcies.

El president

El setè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques agroalimentàries.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques agroalimentàries

300-00254/15

És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Diputades, diputats, conseller... Aquesta interpel·lació no va només d'un sector econòmic, va de país i d'ambició nacional; va de defensar el nostre model de pagesia, ramaderia i pesca; va d'afrontar de manera valenta i

decidida les crisis de sanitat animal, com és el cas de la PPA; va de posar en valor els productes agroalimentaris produïts al nostre país, i va, sobretot, de si som capaços de construir un vincle sòlid entre productors i consumidors, que som, en definitiva, tota la ciutadania de Catalunya. Hem de generar empatia i complicitat entre el sector i la ciutadania i ser plenament conscients de la importància de produir aliments aquí, a casa nostra. Estem parlant de sobirania alimentària i s'ha de traduir en polítiques públiques coherents, valentes i sostingudes en el temps.

Per això, conseller, des d'Esquerra Republicana li demanem aquesta ambició política. La interpel·lació la centrarem en dos temes troncats que afecten el sector i, per tant, també el país, com és l'acord de Mercosur i les seves derivades, i la pesta porcina africana.

Conseller, al darrer ple li vaig preguntar directament quin era el seu posicionament –i, per tant, el posicionament del Govern– respecte a l'acord de la Unió Europea amb Mercosur. No em va respondre. I en un tema d'aquesta magnitud el silenci no és neutral, el silenci també és una posició. I si vostè diu –perquè ho diu– que defensarà el que defensi el sector, ho ha de demostrar amb fets. No n'hi ha prou amb declaracions genèriques, cal una posició clara. I aquest Parlament ja es va pronunciar el passat mes de març amb una moció sobre aquesta qüestió, manifestant el seu rebuig a l'acord. I, mentrestant, l'Estat espanyol el que ha fet és votar a favor de l'acord en l'àmbit europeu. Encara és a temps, conseller, que el Govern exigeixi formalment al Govern de l'Estat que no avaluï un acord que pot alterar profundament les condicions de competència del nostre sector primari. Un acord que intercanvia sectors industrials per productes agroalimentaris. I això, conseller, té conseqüències.

Nosaltres no fem un no simplista, defensem la Unió Europea, defensem una Europa forta, però volem una Unió Europea que vetlli realment pel seu sector primari, no una Europa que assumeixi d'entrada que ja hi haurà perjudicis i que es limiti a compensar-los econòmicament posteriorment. El debat no és lliure comerç sí o lliure comerç no. El debat és si els acords de comerç són justos. I ens agradaria saber quines actuacions concretes ha dut a terme davant l'Estat i davant les institucions europees i com pensa protegir el nostre sistema de producció alimentària en aquest context d'incertesa global, que no és conjuntural, sinó estructural.

I nosaltres, avui, conseller, li fem una proposta concreta sobre el reconeixement i la protecció de la producció alimentària. Una proposta ambiciosa que està contemplada en el pla estratègic de l'alimentació de Catalunya, el PEAC, que és l'instrument que situa l'alimentació al centre de la política pública catalana, és l'eina que ha de connectar la pagesia amb la indústria alimentària, la distribució i la ciutadania sota una mateixa estratègia de país. Perquè l'alimentació no és només producció, és renda agrària, és cohesió territorial, és política industrial i també és salut pública. I el PEAC, aquest pla estratègic, no és un document teòric, és un document on ja fa anys que s'estan publicant ajudes per impulsar projectes que incrementin el valor afegit dels productes alimentaris, dirigides especialment a les pimes agroalimentàries, que són la base del nostre model agroalimentari.

També ens agradaria saber quin és el nivell d'execució real d'aquest PEAC, quins recursos s'hi estan destinant, quins indicadors utilitza el Govern per mesurar si realment està transformant el sistema alimentari. I la proposta que li fem, com he dit..., des del Govern republicà, a més a més, ja estava treballada i, per tant, creiem que la pot tirar endavant. I estem parlant de la creació i la implantació d'una marca de producte agroalimentari català. I avui, amb la responsabilitat que té com a conseller, li demanem que faci efectiva la implantació d'aquesta marca. Una marca inclusiva on se senti representat tot el sector agroalimentari del

país. Una marca que defineixi la procedència i la qualitat en sentit general, sense tecnicismes que poden confondre el consumidor, perquè el que cal és facilitar la informació a la ciutadania. I quan mirem la prestatgeria d'un establiment, s'ha de poder localitzar de manera ràpida i fàcil el producte català. I quan vostè, conseller, ens demana responsabilitat a tots els consumidors i a tota la ciutadania, cal que puguem identificar el producte d'una manera fàcil. Aquesta responsabilitat l'hem de facilitar.

I la implantació d'aquesta marca pública té molts aspectes positius. El primer seria demostrar el suport al sector agroalimentari amb el que suposa per al desenvolupament rural i, per tant, per al país. Permet identificar els productes i la seva qualitat, garanteix el dret del consumidor a tenir informació i poder decidir quin producte vol comprar, i també té una component emocional i de complicitat molt necessària entre la producció i el consum. Ha de ser una marca paraigua on càpiquen totes les marques que ja tenen molts productes al sector agroalimentari. I el que li demanem és que impulsi aquest projecte de manera ràpida i decidida, que no es quedi només en una part publicitària i que es doti dels recursos necessaris perquè pugui ser un èxit. Li demanem menys paraules, promeses i compromisos, i més ambició i gestió eficaç.

I, per altra banda, sobre la pesta porcina africana, som –crec que tots i totes– molt conscients de la greu situació que està patint el sector porcí. Bé, que està patint i que patirà, perquè el fet que el virus hagi sortit de la zona zero no és una qüestió només quantitativa del problema, és una transformació qualitativa que implica un canvi d'escenari i, per tant, un canvi d'estratègia. Quan es van detectar els primers dos positius fora del radi de sis quilòmetres, vostè en aquell moment va dir que era esperable que això passés i que no calia modificar l'estratègia de contenció que s'estava aplicant. Però dos dies després, amb l'aparició d'un nou positiu fora del radi, ja va rectificar i va reconèixer que s'havia de reforçar l'estratègia. A més a més, també, divendres passat, les empreses més representatives del sector porcí a nivell estatal van emetre un comunicat expressant la seva preocupació per la gestió de la PPA, sobretot i especialment pel control de la població de senglars a la província de Barcelona. El temps, conseller, és un factor clau i determinant per al control d'aquesta crisi. Per tant, li demanem valentia, contundència i rapidesa, especialment actuar en el radi de vint quilòmetres per aconseguir que sigui una zona blanca.

Li plantejo algunes preguntes que vostè segurament em contestarà –i no ho dubto, eh?– que s'està fent tot el possible, que és una situació molt complexa perquè el virus s'està escampant per una zona amb molta pressió humana. I ja ho sabem, estem parlant de Collserola: vuit mil hectàrees, milions de persones que viuen en el perímetre del parc, carreteres, autopistes, etcètera. Sí, un escenari complex en termes de bioseguretat, però això ja ho sabem des del minut zero i, per tant, totes les actuacions s'han d'adaptar a aquesta realitat. I això és governar. Ens agradaria també que ens expliqués el canvi d'estratègia que hem anat sentint i coneixent en les seves declaracions i com s'està actuant per reduir al màxim aquesta població de senglars, principalment al radi de vint, però també a la resta del país i sobretot a les comarques on s'acumulen més explotacions.

I també aprofitem per fer-li una proposta, perquè ens preocupa la governança d'aquesta crisi. Coneixem perfectament l'existència i l'aplicació del pla de contingència, que sabem que es va aplicar i activar des del minut zero, des de la detecció del primer cas, però si tenim en compte tots els episodis de sanitat animal que estan afectant el nostre país –tuberculosi bovina, dermatosi nodular, la grip aviària, la pesta porcina– amb tots els efectes que impliquen, no només per als ramaders i ramaderes, que evidentment són els primers afectats, sinó també per a tot el sector agroalimentari i també per a la ciutadania, creiem que s'hauria de valorar l'opció de redactar un annex del Procicat dedicat a les malalties contagioses associades a animals. Considerem que aquesta mesura facilitaria la gestió de

les emergències relacionades amb les crisis de sanitat animal. És cert que la pesta porcina africana en origen és una emergència sociosanitària, però en determinats escenaris pot esdevenir una crisi de país. Ens trobem davant una expansió territorial amb clara afectació en fauna salvatge, restriccions de moviments, amb un impacte greu sobre les exportacions, que pot provocar una alteració significativa del sector porcí, que és estratègic per a la nostra economia i, per tant, la dimensió de la resposta hauria de superar l'àmbit estrictament veterinari. Per això, en escenaris d'escalada, la integració del pla de contingència dins del marc de protecció civil aportaria molta més fortalesa jurídica, més legitimitat institucional, més seguretat en la presa de decisions i un empoderament real dels cossos operatius en la gestió de la crisi.

I acabo, president. Conseller, li he parlat del Mercosur, li he parlat de la pesta porcina africana, li he parlat de riscos externs i de crisis internes que afecten directament el nostre sector primari. Però sobretot li he parlat de país, de com protegim el nostre sistema agroalimentari, de com reforcem la nostra pagesia, de com convertim la sobirania alimentària en política pública efectiva. I li hem fet una proposta clara i concreta: la implantació efectiva d'una marca pública agroalimentària catalana, una marca inclusiva, una marca paraigua, una marca que permeti identificar de manera clara el producte del país i reforçar l'aliança entre productors i consumidors. I el pla estratègic ens marca el camí. Ara cal fer-ho realitat i des d'Esquerra Republicana li oferim col·laboració i li demanem lideratge.

Conseller, després de tot el que li he exposat, li demano quin compromís concret està disposat a assumir davant d'aquest Parlament.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Molt bé. President, diputades, diputats... Diputada Vergés, gràcies. A vegades, no allò que més ens determinarà la viabilitat del futur del sector agroalimentari és allò a què dediquem més hores de debat i de reflexió. Jo crec que vostè avui ha tret algunes claus de lo que hauria de ser la feina que hauríem de fer aquest 2026 i especialment pensant en els propers anys. Un agraïment pel to. Ha obert molts fronts i, per tant, intentaré respondre'ls, si no tots ara, al següent torn.

En primer lloc, les prioritats d'aquest any 2026. Jo crec que hauríem de fer un abans i un després en les polítiques de suport als productors d'aliments, no només, a la comercialització d'aquests aliments, no només, i, com vostè ha dit, a com impliquem el consumidor del nostre país amb els productes que es produeixen aquí. Potenciant què? Potenciant qualitat i proximitat. Jo crec que aquí ens trobem i és el que diu el pla estratègic de l'alimentació. Llavors, em referiré a algunes de les moltes coses que ja s'havien començat a fer a l'etapa on vostès tenien responsabilitat de govern, que nosaltres hem continuat i que, vingui qui vingui, haurà de seguir, perquè allà hi ha molta estratègia de país en la bona direcció que s'ha de seguir implementant.

Per tant, sí, cal donar suport al producte local. Això no és incompatible amb les exportacions agroalimentàries catalanes. Precisament, si tenim uns segells i un enfortiment dels nostres productors, de la nostra indústria de producció i de transformació, també ens ajudarà a tenir una posició de venda a l'Aragó, al conjunt de l'Estat, a França, que és el primer sector internacional, com també arreu del món. I també, com saben, varem presentar les dades d'exportació agroalimentària ahir, que van ser les més altes de la història de Catalunya d'exportació agroalimentària,

i les més altes i la primera posició de tot l'Estat. Per tant, sí, té raó: hem de trobar fórmules. No n'hi ha una només, sinó que n'hi ha diverses.

Què és el que tenim ara, que també cal donar-li continuïtat i també donar-li suport, perquè ja hi ha moltes iniciatives públiques i privades que cal conèixer i impulsar? El suport a les IGP, les DOPs de productes. I en tenim –ja ho saben–, de llonganissa, de pollastre, de vedella, de formatge, mantega, avellanes, d'arròs. En tenim de tot tipus i que a vegades no les coneixem i que no tenen el suport necessari. Les marques de qualitat o els segells de qualitat, els artesans alimentaris, 532 artesans alimentaris que també hem de posar en l'àmbit de la pastisseria, la xocolateria, els forners i les xarcuteries. Que tenim –tenim– exemples d'èxit; a més a més, alguns amb reconeixements internacionals i que a casa a vegades no són prou reconeguts i tinguts en compte. I, evidentment, marques privades. Tenim la gamba de Palamós, tenim l'escamarlà de Llançà. Jo crec que aquí també tenim marques que també han sigut models d'èxit que el que han fet ha sigut tenir una exigència, un preu cap amunt. I, evidentment, ha fet que la gent es guanyés millor la vida.

Veníem de tot l'any passat, que vostè ho sap..., dic el que s'ha fet i llavors li diré lo que li proposem. Regió Mundial de la Gastronomia del 25. Va ser l'exemple ideal per poder treballar conjuntament i posar en valor tots els productors del nostre país –agricultors, ramaders i pescadors– i saben que aquí posar en valor..., producte, producte i qualitat. Aquest any serà l'any de la cuina catalana. Ha de ser l'any de la cuina catalana, que també ha de servir per a això que diu vostè. Qui millor que els nostres restaurants, qui millor que els 40 milions de turistes que cada any visiten Catalunya perquè a la taula hi trobin els nostres productes, com ara estava dient? I a vegades no hi són prou.

I li puc dir que avui –avui–, avui dimarts, per fi, després de quinze anys, la marca Cuina Catalana està registrada com a Patrimoni de la Generalitat de Catalunya de tots i totes els catalans. Fins ara era una marca privada i, per tant, una cessió gratuïta, sense cost. Ja podem dir que avui sí que ja és efectiva aquesta marca de Cuina Catalana i que entre tots plegats, amb el comitè d'experts que s'ha creat, hem de veure com l'estructurem i com donem a conèixer, a casa i arreu del món, la millor cuina del món, que en diem. I anem impulsant també el projecte, com vostè sap, de Gastrosàvies, de receptes, perquè no es perdin.

L'estratègia alimentària i la llei de l'alimentació que s'ha d'aprovar aquest any i que també contempla la formació alimentària, que començarem aquest curs formació alimentària a les escoles, compra pública de proximitat, o l'acord que vam fer la setmana passada a Govern de, també, que els obsequis institucionals de la Generalitat de Catalunya siguin productes alimentaris de qualitat i de proximitat, eh?, cosa que jo crec..., ens agradaria que totes les administracions públiques del país anessin en la mateixa direcció.

O també –i no es preocupi, que li contestaré abans d'acabar el que m'ha dit– el pla d'acció de l'oli d'oliva verge extra. Per primera vegada, després de milers d'anys produint oli d'oliva, per primera vegada varem fer, fa dos anys, els premis als millors olis de Catalunya, la guia dels millors olis, el Mercat de l'Oli Nou a la plaça Catalunya i les fires, que ja es feien, però que també estan tenint un èxit molt important, o formació específica en el món de l'oli o el fòrum. O la mel. Els propers dies –també és producte local– presentarem la mel, la marca de Mels Catalanes per evitar el frau, per augmentar el preu i per fer que els nostres productors es guanyin millor la vida. Ho farem amb diferents sectors. Amb l'avellana ja ho hem fet també, amb l'horta, amb les races autòctones o amb els cítrics de l'Ebre.

Nova marca. Vostè em diu: «Necessitem un nou paraigua», una marca que englobi tot això que he estat dient aquí i que es dirigeixi als consumidors. Jo sempre dic: «Tindríem el noranta per cent menys de problemes si els consumidors d'aquest país –la restauració, els turistes– valoressin, miressin l'origen, la traçabilitat, la qua-

litat i la proximitat dels aliments.» Sí, els tindríem. Per tant, aquí cal una feina de pedagogia, d'implicació del conjunt de la ciutadania, amb la feina dels nostres agricultors. I també cal un segell de qualitat, un segell que puguin tenir els productors, que sigui un distintiu de qualitat i de proximitat.

Per tant, li agafo el guant, està contemplat al pla estratègic i, per tant..., facin la moció també, el detall d'aviam com ho veuen. Però sí, el Govern impulsarà, presentarà un distintiu de qualitat i de proximitat per als productes produïts a Catalunya amb distincions de qualitat, i també ha de servir per donar un missatge als consumidors catalans de que han de fer un punt d'inflexió. Hi ha gent molt compromesa com a consumidors, però la gran majoria hem construït aquest país en base a un criteri de preu: com més baix el preu de l'aliment, millor. I hem desatès el criteri de proximitat, de sostenibilitat, d'innovació, d'impacte rural, de salut, de dieta mediterrània, de gastronomia, de cuina catalana.

I per tant, jo crec que aquí... És el moment ideal per tirar endavant aquesta nova marca, aquest nou segell de qualitat, per donar suport al producte local de casa nostra, que, a més a més, una de les demandes, també, dels dubtes que genera Mercosur..., una de les demandes: enfortim la compra pública de producte de proximitat, la compra del consumidor. Anem a un element molt important també, que aquí també en poden parlar vostès en la moció, com impulsem la venda de proximitat, la venda directa, precisament, també d'aquest producte local: mercats municipals, venda *online*, restauració, organitzacions de productors –que aquí també hi ha ajudes, per a organitzacions de productors–, etcètera.

Mercosur... Ho he dit moltes vegades i ho torno a dir avui aquí. Vàrem quedar: reunió amb el sector, que s'ha fet; traslladar les demandes al ministeri, que s'ha fet. La setmana que ve estic a Brussel·les i em reuneixo amb la directora general d'Agricultura i altres representants del sector per fer arribar, evidentment, aquestes i altres demandes. També la preocupació per la PAC, també la preocupació per la incertesa sobre si hi haurà diners per al desenvolupament rural i, per tant, això ho traslladarem també, tal com havíem quedat.

Pesta porcina africana. Farem el que hem fet amb influença aviària. Vàrem fer la feina que tocava amb el sector, amb els professionals i vàrem acabar. Com saben, aquesta setmana, divendres –dermatosi nodular contagiosa– aixecarem els focus i Catalunya serà territori lliure de focus de dermatosi nodular contagiosa i, evidentment, alliberant les restriccions de mil granges de vaques d'arreu de Catalunya. I amb la pesta porcina africana, tres quarts del mateix. S'ha descuidat de dir una cosa. La setmana passada hi va haver una notícia molt important de Brussel·les. Tots els països de la Unió Europea varen votar de fer aquesta nova regionalització de les granges, de les cinquanta-nou granges afectades per les restriccions de moviments del radi de vint quilòmetres, que en aquests moments només set tindran unes restriccions. Els altres, amb una bioseguretat reforçada, podran tenir moviments. Per tant, això també és un aval –això també és un aval– a la feina feta i, evidentment, a continuar. Evidentment, tenim molt clar que cal seguir.

Quins són els objectius? Buidar de senglars els vint quilòmetres –buidar, buidar i buidar, i fer-ho el més ràpid possible–; més efectius humans, materials i econòmics per fer-ho possible, i seguir amb la coordinació institucional i del sector per tal de fer-ho possible. Ahir mateix estava amb les empreses del sector, les més importants de l'Estat, precisament també escoltant dubtes, que n'hi ha, i explicant tot el que estan fent, el que estem fent i el que haurem de fer en el futur.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies. Bé, conseller, per tant, tirem endavant la marca pública de producte català, molt necessari per fer aquest vincle, que jo crec que tothom està d'acord que no podem demanar directament al consumidor que actuï sense posar-li totes les facilitats i que pugui tenir la informació de manera clara i fàcil. I li torno a dir el mateix: és ambició de país.

Vull aprofitar per fer un reconeixement a la feina que van fer els companys del Govern a la Conselleria d'Agricultura i..., bé, d'Acció Climàtica, perquè realment és una visió de país. Aquest pla estratègic de l'alimentació de Catalunya, que ja li demanarem, si no, en altres ocasions, més detall a la carta o en alguna PR de com s'està aplicant... Perquè, al final, tot el que vostè m'ha anat enumerant, que evidentment el sector agroalimentari del nostre país està molt ben organitzat i té una qualitat excel·lent, això després s'ha de traduir no només en enumerar totes les marques que tenim, sinó de quina manera estan podent rebre les ajudes i l'impuls necessari per part del Govern. Per tant, endavant amb aquesta ambició. Li demanem aquesta ambició i que aquesta marca no es quedi només en un titular, sinó que vagi acompanyada de tot el que necessita. Això sí que ho posarem a la moció.

Sobre Mercosur, conseller, és que em repeteix el mateix cada vegada que l'hi pregunto. Fa un any, al mes de març..., bé, «fa un any» no, fa onze mesos, al mes de març, en aquest hemicle vam aprovar una moció a on es demanava que es manifestés el rebuig..., bé, es va aprovar el rebuig a aquest acord i es demanava que es fes arribar a l'Estat espanyol. Vostè diu que ara està parlant amb l'Estat espanyol, però és que ha passat un any i hi han hagut votacions. Per tant, les posicions han de ser clares i definides des del minut zero. De fet, també som conscients i coneixem que hi han ajuntaments que estan votant mocions sobre l'acord de Mercosur on el Partit Socialista s'absté i no s'acaba de posicionar. Per tant, tot i que les dades —és veritat— que han presentat de les exportacions estan funcionant, necessitem que el sector estigui fort i pugui resistir aquestes conjuntures que van apareixent. I la primera manera és promocionant el consum dins del nostre propi país i fent aquest vincle entre els consumidors i els productors.

Sobre la pesta porcina, doncs sí, aquesta millora que s'ha fet de poder..., que hi hagi moviment a Europa, també, de granges i explotacions que estan en aquest radi, ens n'alegrem molt. Ha tornat a dir «més efectius humans, més materials», però això ha de tenir resultats més directes. En aquest cas, estem demanant que aquesta zona dels vint quilòmetres quedi neta en el mínim temps possible, i suposo que deu ser difícil concretar si serà un mes o seran deu dies, però sí que suposo que tenen aproximacions del que poden fer.

Per tant —i acabo—, li agraeixo que tirin endavant aquest projecte, un projecte d'ambició de país, un projecte que el que farà és posar al lloc que toca el consum dels nostres productes i, sobretot, aquesta comunió que hi ha d'haver entre els consumidors, que moltes vegades no perquè..., no només el preu, que també és molt important, i més en una situació de crisi com la que estem vivint, però hi ha productes catalans que també són tan assequibles o més que els que venen de fora. Per tant, treballem de manera valenta, amb ambició, per poder tirar endavant aquesta marca.

I, en el cas de la pesta porcina, també analitzar amb temps aquestes propostes que li fem sobre la incorporació al Procicat, de manera que es pugui fer una gestió amb una solidesa jurídica més important i que puguem afrontar les possibles crisis que puguin venir de manera molt més preparada.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Molt bé, diputada, estem d'acord. Estem d'acord; li agafo el guant. Crearem la nova marca de productes alimentaris catalans. Llavors, fem una reflexió política i també sectorial i amb les organitzacions per veure exactament com s'implementa i que realment sigui una eina i sigui un abans i un després. El mateix sector s'ho ha de creure, eh? I, per tant, veurem aviam com fem una eina que aportï i que ajudi i que el consumidor realment ho pugui tirar endavant. Jo també faré... Perquè vegi que em moc de l'espai de confort: jo també vull fer un reconeixement als meus antecessors al càrrec, als consellers d'Agricultura del seu partit, del Mascort, de la Jordà, de la Serret; també ho faríem dels anteriors.

Però, evidentment, si una cosa ens falta en aquest país segurament és continuïtat, continuïtat i lleialtat institucional, precisament per millorar allò que creïem que es podia haver fet millor i també per posar en valor tot allò que hem fet. I a vegades es parla molt aquí de la sanitat animal. Tots experts en sanitat animal. Jo sempre dic: «Escolti, jo, d'això, no en sé.» El que toca és escoltar el sector, els experts, els científics, conèixer les normatives, que és un detall. I llavors, evidentment, intentar que hi hagi els recursos necessaris i posar-ho tot en comú. Ja filaran. Però en aquests moments, 2026, mai, mai el nostre país havia estat tan preparat i amb tants mitjans tècnics, humans, científics i materials per poder lluitar contra les malalties animals que tenim a sobre la taula. És el moment més complex que hem viscut segurament els darrers anys, però també tenim els millors... I, a més a més, Brussel·les, amb una posició molt clara; el ministeri, amb una posició molt clara; nosaltres, els nostres tècnics, per descomptat; universitats, centres de recerca... Vint-i-cinc països amb experiències sobre què ha passat amb la PPA, vint-i-cinc països de la Unió Europea i fora de la Unió Europea.

Per tant, valorem-ho, això que s'ha dit. Hi ha la conselleria aquí, també, d'Interior, que no sé si estava aquí quan ho ha dit, que el Procicat es pugui activar en casos d'emergències d'animals, de salut animal. Jo crec que, com que ja hem pogut assajar prou bé tot lo que ens ha passat, com més elements de coordinació puguem tenir, doncs millor. I, com l'hi deia, vint-i-cinc països que han tingut PPA, i aquí hi ha hagut gestions de tot, resultats de tot. El país que millor ho ha fet –i algunes coses s'assemblen i d'altres no s'assemblen a nosaltres– és Bèlgica –que ja ho he dit–, i Bèlgica va tardar més d'un any, poc més d'un any, a trobar l'últim positiu. Per tant, nosaltres hem d'anar més ràpid, ho hem de fer millor. D'acord. En d'altres ha sigut malaltia endèmica i, a més a més, en d'altres ha entrat a les granges. Per tant, sabem el que ens hi juguem? Sí. Però, escolteu, compte que per córrer més no ho acabem fent malament.

L'objectiu..., ja ho ha dit vostè. Jo dic –potser se m'ha mal interpretat–: l'objectiu continua sent el mateix, que és contenció del focus, reobertura de mercats. Vuitanta-tres per cent de la facturació internacional del porcí està reoberta o regionalitzada, eh? I, per tant..., no ho sé. Quin efecte va tenir la PPA en el porcí a les exportacions de porcí l'any passat? No en va tenir. Només hi va afectar un mes. No en va tenir. Exportacions del porcí del 2025: augment d'un sis per cent del volum, disminució d'un u per cent del valor econòmic. Per tant, l'any passat no va tenir impacte. En tindrà aquest any, però de moment no en va tenir, que també era una incertesa que teníem tots plegats.

Mercosur. Escolti, ja vam fer arribar el rebuig, la posició del Parlament, no més faltaria. Vostès han estat al Govern. Quan s'aprova una cosa al Parlament, evidentment que ho fem arribar. I diu: «Què han fet arribar? Clàusules de salva-

guarda?» Evidentment. Vostè ha dit: «El comerç internacional ha de ser just.» Ho ha dit vostè, eh? Just vol dir això que s'està dient: més i més efectius, controls, el fons econòmic, les clàusules de salvaguarda, que vol dir que, quan hi ha una oscil·lació del cinc per cent en qualsevol producte, se suspensen els tractats. Per tant, això és el que, realment, s'ha de garantir, que realment això és efectiu i que funcioni.

I, llavors, acabo amb dos coses que ha dit a la primera intervenció, que me les he apuntat, però jo crec que estan molt bé. «Sector ciutadania», ha dit. No sé si s'ha dit «diàleg entre el sector i la ciutadania». Però jo crec que això és lo més important. A vegades al sector li falta diàleg amb tota la cadena de valor o amb la mateixa ciutadania o amb el consumidor. Jo crec que hem de trencar aquesta dinàmica i intentar que hi hagi un diàleg de país per veure què és el que a tots ens convé tirar endavant.

I n'ha dit una altra: «Ambició política.» Jo crec que tot aquest Parlament, el Govern, per descomptat, i jo, evidentment, tota l'ambició que puguem. Hem de mirar lluny –hem de mirar lluny– en un món que ha canviat –no tornarà a ser el mateix. I això de portar les coses de l'altre punta del món no sé si acaba sent massa raonable en determinades circumstàncies quan ho tens al costat de casa. Per tant, posem-nos a treballar.

I un agraïment per la interpel·lació que ha fet, que crec que és molt important per al futur dels nostres agricultors i ramaders.

Gràcies. I pescadors.

El president

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre els Mossos d'Esquadra davant l'augment de delictes violents i l'auge del crim organitzat a Catalunya.

Interpel·lació al Govern sobre els Mossos d'Esquadra, davant l'augment dels delictes violents i l'auge del crim organitzat a Catalunya

300-00244/15

És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; muchas gracias, presidente. Consejera Parlon, señoras y señores diputados, Cataluña lidera año tras año las estadísticas delictivas más importantes y encabeza el *ranking* de los delitos más violentos, de aquellos que destrozan la vida de la gente. En 2025 volvemos a estar a la cabeza de las regiones con más asesinatos, homicidios dolosos –casi trescientas tentativas de homicidio–, 1.794 denuncias por violación –cinco violaciones diarias, que siguen subiendo en Cataluña–, récord de ocupaciones en España, récord también en operaciones contra el yihadismo terrorista y, sobre todo, un incremento sin precedentes en materia de narcotráfico, principalmente en materia de cocaína, hachís y marihuana –un ciento quince por ciento en los últimos ocho años y, en este último año en concreto, nada menos que un 10,9 por ciento.

La narcodelincuencia opera cada día con más impunidad en Cataluña, y en 2024 se registraron, por ejemplo, sesenta y nueve tiroteos en vía pública con ocasión del tráfico de drogas. El puerto de Barcelona es hoy uno de los principales puertos de Europa en cocaína y se ha consolidado en Cataluña la presencia del crimen organizado: clanes balcánicos, mafias africanas y cárteles de Sudamérica se disputan el territorio y la mercancía y traen consigo la peor delincuencia.

Asistimos en Cataluña a una escalada criminal como nunca antes se había visto, mientras el Gobierno del señor Illa y la consejería de la señora Parlon, pues, siguen en su burbuja afirmando que la delincuencia baja en Cataluña. Señora Parlon, desde 2017 a 2024 –repito, 2017 a 2024– la delincuencia creció en Cataluña un 20,78 por ciento, y se lo diré tantas veces como haga falta, y todos los delitos violentos aumentaron, como confirma el portal estadístico del Ministerio del Interior, por lo que ni usted ni el ultrasubvencionado Grupo Godó ni ninguna verificadora al servicio del Govern pueden decir lo contrario (*aplaudiments*) y negar esta realidad con la verdad en la mano.

Y nos preocupa mucho, hablando del tráfico de drogas, que todo un intendente de Mossos d'Esquadra reconozca abiertamente en la televisión pública que la lucha contra el narcotráfico está fracasando y que hay que repensar las estrategias contra el crimen organizado, porque no funcionan. Y, ojo, porque lo dice un profesional y no un político. Y aquí le lanzo mi primera pregunta: ¿qué van a hacer para revertir ustedes esa realidad? Porque, de momento, la única medida que hemos visto es la de regularizar masivamente a todos estos criminales, lo que, por cierto, está generando un efecto llamada sin precedentes.

Y la criminalidad violenta de la que hablamos no solo está asociada al narcotráfico; cada vez más afecta también a la delincuencia común. Hoy, en muchas zonas de Cataluña, los Mossos d'Esquadra, las policías locales o los vigilantes municipales encuentran graves dificultades para actuar por el carácter cada vez más violento de los delincuentes, como en Premià de Mar, donde un dominicano asaltó, hace unos días, una comisaría de la policía local con dos cuchillos en la mano. Y, para colmo de males, a la violencia del narcotráfico y a la violencia de la delincuencia común se suma también la delincuencia de las bandas callejeras y de las bandas islamistas, que se imponen en muchos barrios de Cataluña, desde Salt hasta la Mariola pasando por Rocafonda, Ca n'Anglada o Argenton.

Y en este contexto, el asentamiento del crimen organizado en Cataluña, del aumento de los delitos más violentos y de la degradación de muchos barrios a manos de bandas organizadas, hoy queremos interpellarla, señora Parlon, sobre los Mossos d'Esquadra, porque asistimos a una crisis estructural, institucional y moral del cuerpo, a un deterioro progresivo del modelo policial, a un deterioro también de la relación entre la base y la cúpula policial y a la falta de un proyecto colectivo del cuerpo que les impiden actuar con eficacia en este nuevo contexto delictivo. Esta interpelación se la hacemos con la finalidad de poner negro sobre blanco lo que miles de *mossos d'esquadra* sufren cada día y advertir de que, si no se actúa de manera inmediata, el Cuerpo de Mossos se dirige a un colapso interno que, en un contexto de delincuencia como el actual, como el que estamos ya viviendo en nuestras calles, afectará también, por desgracia, a la seguridad pública.

Queremos hacer hincapié en cinco puntos. Primero, la falta de defensa institucional de los agentes, porque uno de los pilares básicos de cualquier cuerpo policial es la defensa inequívoca de los agentes en el cumplimiento del deber, y este principio se ha erosionado en Cataluña hasta hacerlo prácticamente desaparecer. Existe una desprotección total de los agentes cuando son víctimas, incluso en los casos más extremos. En el caso de la Mariola, por ejemplo, con seis agentes gravemente heridos, el Departament d'Interior ha abandonado a sus agentes. Como respuesta institucional, solo ha habido silencio o, directamente, ausencia total. Los nuevos servicios jurídicos del director general Trapero ni han ofrecido asistencia jurídica a los agentes ni se han personado en la causa penal en defensa del cuerpo ni de sus miembros. Tampoco se personaron los servicios jurídicos del *departament* en el caso de las Llosses, con dos agentes del GEI tiroteados. Al parecer, sus servicios jurídicos, señora Parlon, solo sirven para abrir expedientes a los agentes, pero nunca para protegerlos y asistirlos. (*Aplaudiments*.)

En segundo lugar, han normalizado la violencia contra los agentes. Los Mossos d'Esquadra sufrieron en 2024 más de 2.500 agresiones, pero el Departament d'Interior opta por ocultar o minimizar esas agresiones, proyectando la falsa imagen de que en Cataluña la violencia contra la policía no existe o es residual. La Direcció General de Policia no analiza esta violencia ni establece parámetros para la medición exhaustiva del número real de casos. No tienen datos reales ni del número total de atentados contra agentes de la autoridad, ni del número total de delitos de lesiones, ni del tipo de lesiones, ni de los medios empleados en estas lesiones, ni de los delitos de resistencia y desobediencia ni de las actuaciones administrativas abiertas también por ataques a agentes del Cuerpo de Mossos d'Esquadra. Y sin esa información, señora Parlon, es imposible conocer la realidad operativa de la calle, ajustar la formación policial a los riesgos reales y poder proveer a los agentes de los medios necesarios para su protección y seguridad. Hoy, nada de eso hace su *departament*.

En tercero, falta de medios efectivos para luchar contra esta nueva delincuencia, porque hay una evidente falta de medios humanos y materiales para enfrentarse a clanes, a mafias y a bandas violentas. Chalecos caducados. No hay chalecos con placas balísticas de cerámica, por ejemplo, que pueden proporcionar protección frente a determinados calibres de rifle que hoy utilizan los narcos. Faltan también cascos y escudos balísticos, y no hay arcos detectores de metales en las comisarías, lo que pone en grave riesgo la seguridad de los agentes. Por ejemplo, en la comarca del Gironès, que integra nada menos que veintisiete municipios, durante el servicio nocturno hay solo dos patrullas uniformadas. ¿Y usted cree que se puede luchar contra el narcotráfico y contra la delincuencia actual con dos patrullas para veintisiete municipios en la franja horaria de mayor criminalidad como es la franja nocturna?

En cuarto lugar, la exposición mediática y en redes sociales de los agentes. También tenemos que añadir este peligroso factor, la exposición pública de los agentes de Mossos d'Esquadra a través de redes sociales y en medios de comunicación, incluso públicos, que exhiben su rostro en la cobertura mediática de operaciones policiales sensibles o de gran impacto. También particulares, tiktokers, creadores de contenidos, que graban actuaciones policiales y hacen difusión masiva en redes sociales de agentes perfectamente identificables. Estas prácticas vulneran los protocolos de protección de identidad de los agentes y suponen un incremento del riesgo de represalias personales y familiares y de señalamiento público de los agentes. Señora Parlon, ¿qué ha hecho su departamento frente a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, frente a estas prácticas de particulares que ponen en riesgo la integridad de los agentes? ¿Qué acciones concretas ha llevado a cabo?

En quinto lugar, la falta de un proyecto común. El Cuerpo de Mossos d'Esquadra no tiene hoy un proyecto común. Las cúpulas policiales están divididas en familias irreconciliables, con luchas internas constantes. Usted lo sabe, y lo estamos comprobando actualmente bajo la dirección del señor Trapero, nombramientos de mandos por afinidades políticas que se anteponen a la profesionalidad y a la veteranía en los nombramientos y en los ascensos. Además, hay un sistema de trabajo encorsetado, que anula la iniciativa de las patrullas, que ha borrado las capacidades investigadoras de las unidades de seguridad ciudadana y que ha hundido las unidades de investigación. En el último concurso han quedado desiertas el cuarenta por ciento de las plazas de investigación, y sin investigación no se puede ni tirar del hilo ni luchar eficazmente contra el narcotráfico y el crimen organizado. Gana siempre la impunidad.

Este escenario genera, como no puede ser de otra manera, un agotamiento mental y moral profundo de los agentes. Y, por tanto, le quiero volver a repetir esas preguntas que le he ido haciendo a lo largo de la interpelación. En primer lugar, ¿qué medidas va a llevar a cabo frente al fracaso de su estrategia en la

lucha contra el narcotráfico, como ha reconocido ya gente dentro del cuerpo? ¿Van a seguir negando el apoyo institucional y jurídico a los agentes que son agredidos? ¿Van a seguir negándoles los medios materiales que precisan para luchar contra el crimen organizado y la nueva realidad delincriminal y garantizar su seguridad? ¿Van a seguir minimizando las agresiones que sufren, exponiéndolos en redes sociales, y minando su moral con la falta de proyecto de su departamento?

Luego, en la réplica, señora Parlon, haré mención también de otros problemas que creo que son urgentes en el cuerpo, que necesitan también una solución inmediata. Pero yo le adelanto que, sin un cambio profundo e inmediato, es imposible hacer frente a la nueva realidad criminal que ya se está asentando en Cataluña.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president. Bona tarda a tots els diputats i diputades. Centraré la meva intervenció amb relació a la tasca que fa el Cos de Mossos d'Esquadra en la prevenció i la lluita contra el crim organitzat. Aquesta és una problemàtica que ens preocupa i ens ocupa, però també jo crec que, si donem dades en fred i descontextualitzades i des d'una perspectiva totalment esbiaixada i poc acurada, doncs podem caure en el catastrofisme o en la interpretació d'aquestes xifres amb biaixos importants, no?

Un dels primers biaixos que han sortit en la interpel·lació del diputat Macián és el fet de dir que els Mossos, per exemple, treballen sota procediments encotillats. Els Mossos estan subjectes a tota una sèrie de procediments de treball que, evidentment, marquen la seva feina, i s'han d'ajustar a aquests perquè és la garantia de que treballen amb professionalitat i que fan la feina d'acord amb allò que emana del propi Parlament de Catalunya, que és fer la feina amb professionalitat i, per tant, evitar distorsions en aquesta feina. Per tant, no són cotilles, sinó que són procediments de treball que estan estandarditzats i que estan subjectes a tota una sèrie de controls importants que han d'existir per garantir que la feina es fa supervisada en una doble direcció, per quan el mossos pateix algun tipus d'inconvenient amb relació a la seva feina i, per tant, poder-se defensar, o quan és a la inversa.

En aquest cas, vostè també deia que el procediment de regularització de persones immigrades suposava –i vostè feia aquí una associació molt perversa i molt espúria– regularitzar persones immigrades que estan en una situació administrativa irregular a Catalunya, automàticament vasos comunicants de cronificació de delinqüents i de delinqüents associats a màfies criminals, narcotràfic, tràfic de persones i no sé quantes altres qüestions totalment fora de lloc. I, per tant, aquesta és una associació que vostè fa que en cap moment està justificada ni jo l'hi puc acceptar com a consellera d'Interior.

I després, per altra banda, vostè diu que hem de deixar que la policia faci la seva feina, però després vostè es posa a fer de sindicalista del Cos de Mossos d'Esquadra, com si els Mossos d'Esquadra i les Mosses d'Esquadra no tinguessin el seu Consell de la Policia amb representació de totes les seccions sindicals que han obtingut representació i no sigui en aquest espai en el que recentment s'ha pactat un nou conveni laboral que garanteix millores a tota la plantilla i que també ajudarà a resoldre una de les problemàtiques que vostè destacava, que aquí sí que li he de donar la raó, que és la manca de personal en l'àmbit d'investigació que arrosseguem des de fa molt de temps i que hem d'intentar resoldre fent molt més atractiva aquesta especialitat.

L'estratègia del Govern per combatre, en aquest cas, la delinqüència organitzada es fonamenta en una estratègia integral que passa, per una banda, pel dimensionament adequat de la plantilla. És cert que encara no tenim la plantilla necessària per poder donar la cobertura adequada a part d'aquestes problemàtiques. Per tant, necessitem més mossos i més mosses per fer millor la feina, sobretot la feina preventiva i no la reactiva; és a dir, poder treballar de forma preventiva i reforçant estratègies de coordinació amb el conjunt de cossos i forces de seguretat per poder treballar de forma més eficaç. Que això no vol dir que el Cos de Mossos d'Esquadra estigui desbordat per fer la seva feina –i després donaré tota una sèrie de dades que crec que són interessants. Dimensionament per una banda, i modernització, perquè és veritat que també per lluitar contra el crim organitzat i les màfies organitzades, que normalment utilitzen sistemes de tecnologia cada cop més sofisticats, és necessari que el cos també pugui avançar en aquesta direcció.

I ara aniré a la meva bombolla, que vostè diu que vivim en una bombolla en el Departament d'Interior i que no sé quants grups d'opinió comprats i no sé quantes verifiqués comprades i tot això. Miri, li agradi a vostè o no li agradi –i sempre hem de ser molt prudents a l'hora de treure pit de les dades– els fets delictius globals a Catalunya han baixat en el darrer any un 4,11 per cent. L'activitat del Cos de Mossos d'Esquadra, pel que fa a les activitats que a vostè li preocupaven en aquesta interpel·lació, que són les que tenen a veure amb el tràfic de drogues i el crim organitzat: s'han augmentat les detencions i les denúncies; per tant, l'eficàcia policial s'ha incrementat. També s'han augmentat els decomisos de totes les substàncies, en aquest cas, vinculades al tràfic i a la producció de drogues. S'han incrementat en un divuit per cent els detinguts per possessió d'armes i els homicidis i assassinats han baixat un 19,12 per cent. Ho dic perquè vostè també feia veure que teníem molts més homicidis i que Catalunya s'enfonsa i que gairebé no podem sortir al carrer perquè a la població l'assassinem, no? I no per repetir moltes vegades una mentida la fem veritat.

Dit això, el fenomen supranacional del crim organitzat requereix una resposta global i, sobretot, ben coordinada. Llavors aquí nosaltres treballem amb una doble estratègia, més mitjans, millor coordinació, una estratègia i uns objectius compartits a nivell estatal i també a nivell de la Unió Europea. Pensem que moltes de les activitats criminals requereixen, doncs, la coordinació a través de l'Oficina Central Nacional d'Interpol, de la Unitat Nacional d'Europol, d'Eurojust, i d'altres mecanismes que tenim de treball cooperatiu per combatre aquest crim organitzat, aquestes xarxes de crim organitzat. És important poder compartir les bases de dades i tenir accés, com té el Cos de Mossos d'Esquadra, a les bases de dades del CITCO, així com la cooperació operativa i crear equips conjunts d'investigació que acostumen a donar bons resultats. Posaré un exemple recent, que és la investigació internacional de la Divisió d'Investigació Criminal i la Guàrdia de Finances, que va estar tutelada per la justícia espanyola i italiana, contra una organització criminal transnacional dedicada al tràfic de drogues que es va dur a terme recentment, que van participar més de 120 efectius en diferents ciutats catalanes i espanyoles, i que van permetre desarticular una banda molt activa en l'àmbit del crim organitzat vinculat al tràfic de drogues.

Altres passes importants que també ha fet el Cos de Mossos d'Esquadra en aquesta coordinació és la incorporació a l'obtenció de dades en el Registre d'hostatjatge de lloguers de vehicles, que això permet disposar d'informació important per dur a terme les investigacions. També la integració en el Sepblac, que és el Servei Executiu de la Comissió de Prevenció de Blanqueig de Capitals i Infraccions Monetàries, que és un àmbit clau també, sobretot per prevenir el blanqueig de capitals i el finançament del terrorisme, així com la incorporació en els plans anuals d'inspecció en matèria de precursors d'explosius.

Per altra banda, aquesta doble estratègia que estem duent a terme, que és major coordinació i major eficàcia policial per poder combatre el crim organitzat, també compta amb una segona línia d'intervenció, que és l'adaptació territorial. La perspectiva local del Cos de Mossos d'Esquadra permet adoptar aquesta estratègia consolidada en el conjunt de Catalunya i poder treballar, a partir de la Comissaria General d'Investigació Criminal, la Comissaria General d'Informació i la Comissaria Superior de Seguretat Ciutadana, amb diferents estratègies: la primera, enfortir la cooperació interinstitucional entre públics i privats, i això també juga un paper fonamental i clau; l'impuls de les investigacions econòmiques i la millora dels mecanismes de control de fluxos financers vinculats a les activitats il·lícites, i, per altra banda, la generació d'intel·ligència operativa i estratègica, que no és un tema menor, sobre els grups criminals actius i el seu mètode habitual de treball, això en temps real i a llarg termini, amb avaluacions contínues i també capacitat de reciclatge pel que fa a tota aquesta informació.

Li facilitaré algunes dades del 2025 que, amb relació a les organitzacions i grups criminals, els fets denunciats amb relació a xarxes criminals respecte a la comparativa del 2024 s'han incrementat en un 23,68 per cent –déu-n'hi-do, per estar desbordats les 98 xarxes de criminals que s'han desarticulat– 20 organitzacions criminals dins d'aquestes 98, i 78 grups criminals; 54 es dedicaven al tràfic de drogues. Dintre d'aquest grup, d'aquestes 98 xarxes, aquestes 54 que es dedicaven al tràfic de drogues representen el quaranta-tres per cent dels casos, la majoria es dediquen també a delictes patrimonials, especialment robatoris amb força. S'han detectat un total de 811 membres, se n'han detingut un total de 633 de diferents nacionalitats –trenta-cinc per cent espanyoles, vint-i-un per cent albaneses, deu per cent marroquines i set per cent colombianes–, i el 52,19 per cent dels membres detinguts no tenien antecedents.

Per tant, l'estratègia del Cos de Mossos d'Esquadra és clara: primer, dotar-nos dels efectius necessaris per donar resposta a la delinqüència en les seves diferents dimensions. Pensi que a Catalunya l'estructura de la criminalitat en un setanta-vuit per cent la capitalitzen els delictes contra el patrimoni. Punt número 1: més mitjans; més mitjans i un pla estratègic. Un pla estratègic que permeti dimensionar les unitats de seguretat ciutadana, dimensionar les unitats d'investigació i treballar de forma preventiva desplegant el pla Confiança. I a les dades em remeto: estan baixant –discretament, però importantment–, com a tendència sostinguda i constant, els delictes a Catalunya, i estem treballant també amb determinació i coordinació davant les organitzacions criminals.

El president

Moltes gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; gracias, presidente. Señora Parlon, lo de las regularizaciones masivas y esa vinculación con la delincuencia no es una noticia que demos nosotros. Mire, déjeme que le lea una noticia que ha publicado hoy Cuatro, el canal de televisión. Dice: «Un correo interno de la Generalitat destapa la intención de regularizar a personas migrantes en prisión preventiva.» En fin, hombre, yo creo que la relación la ponen ustedes, ¿eh?, no hace falta que vengamos los de VOX (*aplausos*) a recordársela.

Mire, esas regularizaciones masivas suponen una quiebra, un deterioro, un colapso en la seguridad, esto es evidente, también de los servicios públicos, de nuestra identidad. Está viniendo gente a Cataluña, señora Parlon, a regularizarse procedentes de Portugal, procedentes de Francia y de otros muchos países. Y, por cierto, todos pierden el pasaporte, es una cosa increíble. Las denuncias por pérdida de pasaporte han aumentado un 866 por ciento en los

pakistaníes, un 356 por ciento en los argelinos, un 114 por ciento en los marroquíes..., hombre (*aplaudiments*), ya es casualidad, ¿eh?, que todo esto pase. Y, en fin, están haciendo el agosto las mafias del tráfico de personas y las mafias también que se encargan de facilitar documentación fraudulenta a estos inmigrantes ilegales.

En cuanto a que los Mossos actúan de forma encorsetada. Mire, no es una crítica, entiendo que hay una línea de trabajo, ¿eh?, que el *departament* la ha de fijar. Yo lo que vengo a decirle es que se ha capado la iniciativa de las patrullas, de las unidades de seguridad ciudadana, que trabajan prácticamente solo a requerimiento. Oiga, hay que dejarles también iniciativa, porque así se resuelven, en muchos casos, investigaciones que de otro modo se les cierra la puerta.

En cuanto a los delitos violentos. Hombre, la delincuencia no baja en Cataluña, señora Parlon, no dice la verdad. La delincuencia aumenta en Cataluña. Así lo confirman hasta las estadísticas de Marlaska. Es verdad que se ha publicado ahora el cuarto y último trimestre de 2025 y la delincuencia ha bajado un mísero 2,9 por ciento en Cataluña, pero es que este descenso ya no consigue maquillar ni los datos generales ni engañar a los catalanes. Mire, le voy a poner sólo un dato: los delitos violentos. La cifra de agresiones sexuales con penetración en 2016 fueron 336 casos; en 2025 han sido 1.794. Hay un aumento de más del 430 por ciento en las agresiones sexuales en Cataluña. Esos son los delitos que de verdad preocupan a la gente.

Se mantienen prácticamente igual los robos con violencia, los delitos de lesiones graves, las riñas, se dispara al tráfico de drogas un once por ciento..., en fin. Y también lo dicen las estadísticas de Mossos d'Esquadra. Déjeme que le recuerde qué dice el sistema integral de *seguiment de detinguts*, el Sisde, porque es que es llamativo: en 2024 hubo 74.150 detenidos en Cataluña; en 2025 han sido 78.762 –esto es el Instagram de Mossos d'Esquadra. Hombre, yo creo que un aumento de casi cinco mil detenidos, pues, sinceramente, no es la forma que los demás entendemos que hay que bajar la delincuencia. (*Applaudiments*.) Si es así como baja la delincuencia el PSC, pues, vamos bien apañaos.

Pero, mire, nos preocupa más la fiabilidad de las respuestas que nos está dando el *departament*. Esto no pasaba ni con el señor Elena, que está aquí presente. Con el señor Elena podíamos tener nuestras discrepancias, pero al menos el *departament* solía..., costaba, ¿eh? –costaba–, pero solía decir la verdad. Oiga, yo le he preguntado por los detenidos en 2024 y me he quedado escandalizado, señora Parlon. Es una respuesta de usted del 1 de diciembre de 2025, y me dice: «Durant l'any 2024 el nombre total de detinguts a Catalunya va ser de 29.619 persones.» Oiga, pero si fueron 74.000 en el 24 y 78.000 en el 25 según el Sisde. Es que yo no sé de dónde sacan ustedes estas respuestas, o si realmente, en fin, ustedes los socialistas no le dicen la verdad ni al médico (*aplaudiments*), porque uno acaba por pensar que esto es así.

Bueno, no me ha contestado a las preguntas que le formulaba, a la mayoría de las cuestiones de los cinco puntos que le he planteado. Me ha recordado un poco lo del refranero español de «¿dónde vas? Manzanas traigo», que es una manera de decir que bueno, contesta, pues, saliéndose por la tangente, ¿no?

Otros problemas que quería yo tratar en esta interpelación y los que voy a tratar sucintamente. Mire, la DAE. La DAE ha dejado de ser un órgano de control garantista para pasar a ser un instrumento punitivo, un mecanismo de persecución interna; tristemente, hay muchas sentencias judiciales que así lo acreditan. La segunda actividad, señora Parlon, es una bomba de relojería anunciada. En menos de seis años más ocho mil *mossos* van a superar los cincuenta y siete años. Y esta realidad era perfectamente previsible y, a pesar de ello, no hay una segunda actividad digna ni un plan de carrera para la escala básica. Eso sí, hay una segunda actividad privilegiada y opaca para los mandos, para la escala ejecutiva, que es un claro ejemplo

de doble rasero en el Cuerpo de Mossos d'Esquadra. Los mandos sin funciones definidas, sin control horario, sin rendición de cuentas, ocupando despachos, mientras las comisarías están masificadas y obsoletas.

Y luego también hay un grave problema de formación. No hay reciclaje ni en tiro, ni en Taser, ni en defensa personal. El otro día me decía un instructor de tiro que en su región policial no daba tiempo a que dieran la vuelta una sola vez al año los agentes de Mossos d'Esquadra que había en su región policial –ni una sola vez al año. Falta formación táctica sanitaria en torniquetes, en vendas hemostáticas, en utilización de máscaras de gas, etcétera.

Por tanto, el Cuerpo de Mossos d'Esquadra entendemos que afronta una crisis estructural sin precedentes: abandono institucional, normalización de la violencia, persecución interna (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –*acabo, president*–, menosprecio a la veteranía, privilegios de los *comandaments*, ausencia de una segunda actividad digna, falta absoluta de un proyecto en el cuerpo... En fin, yo creo que hay que cambiar el modelo policial y establecer un plan de futuro que nos permita afrontar, como digo, esta nueva realidad criminal que hoy tenemos en Cataluña.

Muchas gracias.

El president

I, per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

A vegades tinc la sensació que em perdo una mica, no?, perquè jo crec que al Cos de Mossos d'Esquadra el que se li pot demanar és que faci la seva feina i, per tant, quan el Cos de Mossos d'Esquadra fa detencions d'aquells que estan cometent activitats delictives i els posa a disposició de la justícia, és el que els toca fer. El que no li pot demanar al Cos de Mossos d'Esquadra és que faci altres qüestions. Nosaltres, què hem de fer? Hi ha delinqüència? L'hem de combatre. Ens hem d'organitzar amb una estratègia reactiva, a vegades; preventiva, en d'altres.

Hem de reforçar els efectius perquè puguin fer millor aquesta feina, òbviament sota un comandament i uns protocols estandarditzats de treball. Però, escolta, és que ens està retraient les detencions. Potser és que vostès baixarien la delinqüència sense detenir a ningú? Llavors, dirien que no hi ha delinqüència. En què quedem? Perquè no m'acaba de quedar clar el que vostè demana o com juga vostè amb determinades... (*Veus de fons.*) Sí, sí, clar que sí. I està molt bé. I amb el pla Kanpai no parem de detenir persones que estan cometent delictes i que són multidetinguts i que són persistents. I ho continuarem fent, perquè a nosaltres sí que ens preocupa la delinqüència.

Vostè la utilitza i l'associa sovint a les persones immigrades injustament, fica a tothom en el mateix sac. Nosaltres això no ho farem. Nosaltres tenim un pla estratègic 2040 per dotar el Cos de Mossos d'Esquadra dels mitjans que necessiten. Formació, com vostè deia –formació–; sí, formació s'ha de fer. I òbviament, el Cos de Mossos d'Esquadra s'ha de reciclar. Perquè la feina dels Mossos d'Esquadra no és la mateixa avui que fa vint anys. I aquesta és una realitat. Però aquesta formació ha d'estar supervisada. I ha d'estar supervisada dintre dels protocols de treball, que es poden seguir, que es poden parametritzar i dels quals es pot avaluar si les actuacions són correctes, no són correctes. I amb això es treballa de forma adequada per part del cos i per part dels comandaments, als que vostè s'ha dedicat a proscriure com si els comandaments del Cos de Mossos d'Esquadra fossin una elit que no tingués cap mena de relació amb la realitat. Injust.

Però tornem a les dades. Abans li deia, en la primera part de la meva interpellació, que la majoria de delictes que es pateixen a Catalunya, dintre de lo que és l'estructura de la delinqüència, tenen a veure amb el patrimoni; és a dir, el 78,45

per cent dels delictes tenen a veure amb qüestions patrimonials. És la categoria en la qual més baixen els delictes. I a vostè no li agrada això sentir-ho, però és així. Els delictes han baixat un 6,34 per cent pel que fa als furtis, i era el delicte més prevalent i que més inseguretat creava a la població, i s'han reduït en més de 190.000 fets, en aquest cas. Un 6,24, els robatoris amb força. I els robatoris amb violència i intimidació també estan baixant en un 1,29 per cent.

I encara que a vostè no li agradi, estan baixant els delictes a Catalunya. I estan baixant els delictes a Catalunya gràcies a que hi ha una bona estratègia davant la prevalença de determinades tipologies delictives que més preocupen la ciutadania.

Vostè parlava també del tema de les violacions... I això, òbviament, que ens preocupa. Però vostè parlava de les violacions sense entrar en els factors estructurals que provoquen aquest tipus d'agressions sexuals davant les dones. Les utilitza per generar alarma, per dir: «Ui, a les dones les van violant pel carrer.» I, a més a més, gairebé no li falta re a dir qui són els que les violen. No ho ha dit avui, però altres vegades sí que ho diu. Una altra vegada esbiaixant la informació.

Anem a les causes estructurals, les que estan produint..., com s'estan produint aquestes agressions, on s'estan produint i de quina manera. Perquè la solució no serà només policial –no serà només policial. Per tant, si el preocupen les agressions sexuals que pateixen les dones, moltes vegades dintre dels propis nuclis d'amistats, coneguts i familiars, l'abordatge, com bé sap, no podrà ser exclusivament policial, i la recepta no podrà ser exclusivament policial.

Ara bé, si utilitzem aquesta dada per generar tota una sèrie de comentaris i interpretacions de les dades que tenen una component espúria, és una altra cosa. I aquí tampoc em trobarà, no hi trobarà el Departament d'Interior.

Algunes altres dades que volia donar en relació amb la lluita contra el narcotràfic. M'he quedat amb les xarxes que s'havien desarticulat, en total eren cinquanta-quatre dedicades al tràfic de drogues. Hi ha hagut un total de 5.824 detinguts per salut pública. D'aquests, 1.554 han estat denunciats penalment. I s'han obtingut, en aquest cas gràcies, a aquesta tasca que ha fet decidida el Cos de Mossos d'Esquadra, 491 detinguts vinculats a xarxes criminals.

El 2025, s'ha mantingut la intensitat en les investigacions del Cos de Mossos d'Esquadra, obrint-se un total de 867 investigacions vinculades a drogues: 539 a marihuana, 53 a haixix, 164 a cocaïna, a drogues sintètiques i totes les activitats vinculades al narcotràfic. S'han decomissat un total de 22,7 tones d'haixix, 9,34 tones de marihuana i, òbviament, plantes de cànnabis també.

Aquí hi ha un aspecte que sí que vull dir –i és a lo que es referia l'intendent Toni Rodríguez–: és veritat que necessitem apostar per una legislació que sigui molt més proactiva de cara a que tot lo que té a veure amb l'activitat vinculada a la droga, tant la producció com el tràfic, tingui una penositat major. I, per tant, aquest és un debat que no s'ha de donar en aquest Parlament, sinó en d'altres instàncies. I aquí sí que és veritat que hi ha recorregut de millora...

El president

Se li ha acabat el temps, consellera.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

...–sí, sí, perdoni–, perquè la feina policial no caigui moltes vegades en sac trencat.

El president

El novè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut

300-00257/15

És presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Honorable consellera, diputats, diputades, bona tarda a tothom. «La sanitat col·lapsarà com ha col·lapsat rodalies.» Començo aquesta interpel·lació, consellera, manllevant aquestes paraules de la vaga de metges del passat divendres, la vuitena jornada de vaga des de l'octubre convocada per Metges de Catalunya.

I he volgut començar amb aquesta cita perquè hi estem completament d'acord i ens preocupa molt. I és des d'aquesta preocupació i des de la responsabilitat del principal partit de l'oposició que creiem que cal un canvi de rumb i que és urgent, perquè vostè ja fa divuit mesos que està en el càrrec i no anem bé, consellera, tot el país crec que veu que no anem bé.

El maig de l'any passat li vam fer una primera interpel·lació i les dades de la llista d'espera que li vaig detallar en aquell moment no han millorat, sinó tot el contrari. Dades que són públiques i a l'abast de tothom a la web del CatSalut. La mitjana d'espera a Catalunya per a una ressonància magnètica es de seixanta-sis dies; si necessites una pròtesi de genoll, et caldrà esperar de mitjana noranta-quatre dies; per a una artroscòpia, 156; per a l'alliberament d'un túnel carpià, 146, i per a operacions d'hèrnies, 164 dies. Intervencions que haurà indicat un metge especialista, així que fixem-nos el que triga el sistema per donar-nos cita: a cardiologia, setanta-vuit dies de mitjana; a digestiu, vuitanta-un; a neurologia, noranta-tres; a cirurgia general, seixanta-set; a ginecologia, seixanta-dos; a traumatologia, 188, i en salut mental, l'espera a psicologia pública és de més de dos mesos i mig.

I a la primària, la que hauria de ser la porta i, sobretot, el centre del sistema? Doncs ahir vaig demanar als companys del grup parlamentari que demanessin cita a La Meva Salut, que ho provessin, i els resultats són clarificadors: els més afortunats són els de la Vall d'en Bas, que tenien hora ahir mateix a la tarda, igual que a la Vila Olímpica de Barcelona, però si no li anava bé l'única hora que hi havia s'havia d'esperar una setmana. A Valls, quatre dies. Però el més habitual, el noranta per cent, era haver-se d'esperar fins al 9 o 10 de març, per tant, quinze dies. Els més desafortunats eren a Granollers, vint-i-tres dies, i els companys de Lleida i de Figueres, on l'aplicació els hi deia que no hi havia hores disponibles.

Però sobretot el diputat Isaac Padrós, que no va poder demanar cita sense ajuda d'una persona externa, ja que l'aplicació encara no està adaptada per a invidents, no? I deixi'm destacar aquest tema, perquè fa un any el Parlament va aprovar, a proposta de Junts per Catalunya –i cito textualment– «implantar al llarg del 2025 un sistema accessible, funcional i segur per a sol·licitar cites mèdiques i garantir que qualsevol usuari pugui gestionar aquest tràmit de manera totalment autònoma, sense la necessitat de dependre d'una altra persona». Un any farà el mes que ve, i encara no s'ha complert.

Resumint, amb aquesta accessibilitat a primària, a proves, a consultes d'hospital i a cirurgia, el sistema no pot funcionar bé de cap manera. Sense accessibilitat ni resolució, la gent busca solucions a urgències, que, òbviament, es col·lapsen.

Consellera, quins resultats hem tingut del pla de millora d'accessibilitat a l'atenció sanitària? Pel que ens diuen les dades, creiem que cal replantejar-ho. Ho tenen previst? Com ho pensen fer? Perquè a tot això hi hem de sumar les reprogramacions per la vaga de metges, per l'episodi del vent, pels aiguats a Vilafranca. Les reprogramacions són una manera de funcionar, consellera,

que no pot ser. Ens pot quantificar quantes reprogramacions hem tingut? Perquè anul·lar cites de pacients que ja fa molts dies o molts mesos que esperen, amb la dificultat de reprogramar-les, suma més dies, més mesos d'espera, i això hem d'intentar que sigui el mínim possible. Quan ho tindrem tot reprogramat?

Per això no entenem com s'anul·len cites sanitàries a tot el país quan el risc de vent només està a Barcelona o com no es fa tot el possible per aturar la vaga de metges i no haver d'anul·lar cites, no? I amb aquest panorama, doncs, la solució, per exemple, per disminuir la durada de les baixes laborals, no pot ser vincular reduir-les a una part de finançament dels CAPs.

Una persona que no pot treballar perquè s'ha lesionat el genoll, com s'ha d'incorporar aviat, si ha d'esperar sis mesos perquè el vegi el traumatòleg? O a qui està de baixa per ansietat o depressió, com l'ajudarà a recuperar-se esperar dos mesos perquè el visitin a psicologia?

Completament d'acord en que hem d'abordar les baixes laborals tenint-ne en compte el nombre i la durada, però és que aquesta durada va lligada a un mal funcionament del sistema, a aquest col·lapse que denuncien els metges, no? Si fa funcionar la primària, reduïrem aquestes demores. Si els pacients es curen abans, i això es fa fent funcionar el sistema, es reduiran les baixes. I cert, el sistema econòmic, social i l'empresa ho agrairan, però és que els pacients, encara més.

Centrem-nos en la vaga dels metges. Principals reivindicacions: guàrdies de vint-i-quatre hores, sobrecàrrega de treball, conciliació familiar, jornada inacabable, falta de metges... Consellera, tots els que hem fet guàrdies entenem perfectament el problema. Quan jo vaig començar a fer guàrdies, aquestes eren guàrdies, és a dir, acabaves la teva jornada ordinària i restaves pendent de si es requeria la teva presència. Feies activitat, cert, però també podies descansar. Fins i tot, de resident a Vall d'Hebron, ens partíem la nit i podies dormir una hora, dos o tres hores, eh?, no es pensin. Però és que això ha canviat molt, perquè ara hem d'atendre 8 milions de ciutadans amb els mateixos equipaments i professionals que n'ateníem 6. Ara ja no són guàrdies; ara són jornades ordinàries seguides una darrere l'altra, sense descans, jornades de vint-i-quatre hores on s'ha d'estar donant el cent per cent, perquè tenen la salut i a vegades la vida dels pacients a les seves mans. I si estan cansats, si no han pogut dinar o sopar, el pacient no en té cap culpa, però la seva vida està a les seves mans.

La resta de professionals sanitaris ja no fan guàrdies, fan jornades de vuit o dotze hores en funció de la intensitat de la feina i l'organització del servei, però els metges continuen fent guàrdies de vint-i-quatre hores. I això és el que reclamen els metges, modificar aquest règim de guàrdies, reduir les jornades excessives, garantir descansos efectius, computar la localització com a temps de treball, fixar un nou còmput anual d'hores de treball, limitar les agendes d'atenció primària per poder treballar i consolidar aquest terç no assistencial per a formació, docència i recerca, clau per a la formació continuada. Els mateixos que defensen jornades laborals de trenta-cinc hores, doncs, veuen normal que els metges en facin seixanta, i això no és normal.

Consellera, sense els metges no solucionarem el col·lapse present o futur, digui-n'hi com vulgui, de la sanitat. Per això no entenem com no s'hi han reunit després de cinc mesos i vuit dies de vaga, eh? I no entenem que el president Illa digui que s'hi ha reunit per tractar de la vaga i els mateixos metges l'hagin de desmentir. Això ens sembla molt greu, eh?

Segons Metges de Catalunya, l'única reunió va ser el 13 de novembre, quan només s'havia convocat una jornada de vaga, i només va ser per presentar la direcció del sindicat, no es va parlar de res més. Set jornades de vaga més i cinc mesos més tard, cap reunió, ni amb vostè ni amb ningú del departament. Fins i tot no es van presentar a les reunions de mediació amb Treball per fixar els serveis mínims.

És cert que moltes de les reivindicacions depenen de Madrid, però és que n'hi ha que són clarament competència catalana. Aragó ha modificat la jornada laboral; també ho pot fer a Catalunya, no? Li demanem que s'hi assequin. No podem afrontar els reptes de la sanitat catalana, aquestes llistes d'espera, aquesta manca de resolució, sense els professionals sanitaris, entre ells els metges.

Continuant amb professionals, com és que l'ICS ha decidit eliminar el complement econòmic assignat als col·laboradors docents de residents de l'atenció primària? És un tema només de Barcelona ciutat, és un tema de tota Catalunya? Si volem prestigiar l'atenció primària, que és imprescindible, això no ho podem fer. És un tema econòmic? El resultat és que aquestos serveis ja no reben residents, i això trenca el seu pla formatiu. Els residents no són responsables d'aquesta situació, però en pateixen les conseqüències, disminuint la qualitat de l'aprenentatge. Ens agradaria que ens expliqués què ha passat i com es pensa solucionar-ho.

I sobre el dèficit de professionals, doncs, li hem de dir que des de Junts per Catalunya hem rebut amb una profunda preocupació la resposta de la consellera Montserrat sobre l'accés a les places de medicina a les universitats catalanes. Ella mateixa ho posa per escrit, no té cap interès en suprimir el districte únic perquè se li escapa del seu àmbit competencial. La proposta de reservar un percentatge de places per a estudiants d'instituts catalans ni se la planteja, i la proposta de percentils, que com a mínim igualaria els estudiants catalans als de l'Estat espanyol, no la pensa liderar. I ho signa ella en una resposta parlamentària.

Miri, no és un problema d'un àmbit competencial, és un problema de marc mental, perquè el districte universitari únic ens porta, com va dir el president del Col·legi de Metges de Tarragona, el doctor Boada, a que els nostres joves no puguin ser metges i a que el nostre sistema no tingui metges.

Consellera, aquest també és un tema de la seva competència. Ahir es publicava que el seixanta per cent dels nous col·legiats a Girona són extracomunitaris. I no cal que li expliqui el que això implica, que ho sap perfectament: diners públics catalans per formar metges que no exerciran a Catalunya, un nou espoli a Catalunya, i Catalunya, important metges sud-americans que en desconeixem la formació i que no parlen català. Consellera, impliqui's també, si us plau, en aquest tema. I li ho posem fàcil, eh?, perquè fa exactament tres hores que al Congrés dels Diputats, a Madrid, el diputat Josep Pagès, de Junts per Catalunya, acaba de registrar la proposició de llei per derogar el districte universitari únic. Per tant, si volen, està a les seves mans.

Un altre tema que ens preocupa: la manca d'equitat territorial. Ja ho sap, eh? La trombectomia mecànica davant dels ictus n'és un exemple i cal solucionar-ho. Barcelona i Girona, vint-i-quatre hores, 365 dies a l'any; Tarragona, dotze hores, laborables; Lleida, sis hores, laborables. Ho hem parlat moltes vegades, però necessitem que hi hagin avenços. Quan es pensa solucionar? És tenir una visió metropolitana de país o tenir-la de tot el país.

I, com que encara em queda un minut, acabaré, consellera, parlant de llengua. El tretze per cent dels metges que exerceixen a Catalunya no entenen el català, el trenta-u no el sap parlar, un quaranta per cent no el sap escriure i el cinquanta-dos per cent utilitza el castellà per comunicar-se amb els pacients. Això comporta pitjors resultats assistencials i una vulneració de drets lingüístics. A Catalunya tenim dret a rebre atenció sanitària, però també a fer-ho en català. I negar l'atenció a un pacient per raó de llengua, com n'hem tingut casos recentment, és una falta greu contra l'ètica mèdica, però infringeix diversos marcs legals: l'Estatut d'autonomia, la llei de política lingüística, la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació, la *ley general de sanidad*, la llei d'ordenació sanitària de Catalunya, la llei de l'estatut del personal estatutari dels serveis de salut, la carta europea de

llengües regionals o minoritàries i el codi de deontologia del COMB. És que fins i tot viola la Constitució espanyola, que vostès tant defensen amb PP i VOX quan els interessa.

Les queixes a Plataforma per la Llengua es van incrementar un disset per cent l'any passat. I ahir mateix, el mateix dia que Plataforma per la Llengua atorgava els premis Martí Gasull, Acció Cassandra informava que la fiscalia ja avalava l'arxivament del cas de discriminació lingüística a la Clínica Diagonal. Aquesta és la realitat de Catalunya depenent d'Espanya. Consellera, tenim lleis i tenim una instrucció. Com ho tenim per fer-la complir?

A la rèplica ja continuaré amb un parell de temes més, perquè crec que li he posat un bon reguitzell de temes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Olga Pané Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Bé, bona tarda a tots, senyors diputats. Gràcies, senyor Fàbrega, per les preguntes. Em permet aclarir algunes coses que veig que, no ho sé, no s'acaben d'entendre gaire bé, però em serà impossible contestar-li tot això, eh?

Començo per la vaga de metges. És una vaga que..., efectivament, aquesta setmana hem tingut dos jornades de vaga, aquesta setmana passada. Vull agrair a Metges de Catalunya que, en lloc de cinc dies, com a la resta d'Espanya, només n'hagin convocat dos. El principal motiu de la protesta és el preacord assolit en l'àmbit de negociació del personal estatutari per un nou estatut marc signat a Madrid el passat 26 de gener entre el Ministeri de Sanitat i els principals sindicats: SATSE, Comissions Obreres, UGT i CSIF, però amb l'oposició de la Confederació Estatal de Sindicats Mèdics d'Espanya, que manté com a reivindicació principal la defensa d'un estatut propi per al personal mèdic i facultatiu diferenciats del de la resta de col·lectius professionals.

El seguiment de la vaga va ser, de mitjana, entre un set i un vuit per cent, amb puntes en algun moment del nou i en unes altres del quatre, alguns dies.

Pel que fa a condicions laborals, aquestes condicions s'han de marcar en els convenis. No es poden prendre decisions de caràcter laboral en cap altre àmbit que no sigui els convenis mitjançant la negociació col·lectiva. I no ho dic jo, això ho diu la jurisprudència. Tenim una sentència del TSJ reblada pel Tribunal Suprem en la que deixa molt clar que els acords de final de vaga, que precisament van fer els metges en l'àmbit del Siscat per no estar d'acord amb el que s'havia firmat, els van considerar nuls perquè s'han de firmar en l'àmbit del Siscat amb la representació sindical que surt de les eleccions sindicals. I això vostè ho sap perfectament, no sé per què m'ho torna a preguntar. Ara bé, això determina les competències que té el Departament de Salut. I podem parlar de moltes coses, però no podem imposar-les en l'àmbit de negociació.

Cal recordar que el novembre del 2023 l'Institut Català de la Salut, el principal proveïdor de serveis sanitaris, va consensuar amb representants de tots els col·lectius del sector, inclosos Metges de Catalunya, un nou acord de condicions de treball que està vigent fins al 2027. Ho va firmar Metges. El departament va dotar 320 milions d'euros per a això i per millorar les condicions laborals dels 55.000 treballadors de l'Institut Català de la Salut. Va ser un bon acord, va ser un bon acord per a tots els professionals, perquè millorava les seves condicions. I estic d'acord amb vostè: quan es milloren les seves condicions, tenim la base per millorar la qualitat assistencial.

La realitat és que la vaga que ha convocat ara la CESM, a la qual s'ha afegit Metges de Catalunya, reivindicacions aquí..., moltes ja estan recollides a l'acord

de l'ICS. Vull recordar també que el tema estatutari afecta l'Institut Català de la Salut i no la resta del sector. Ho dic també perquè quan estem discutint en el marc de l'estatut marc..., això no afecta la resta del sector. I hi ha algunes demandes que demanen també que ni tan sols estan en el marc de l'estatut marc, és a dir, que són..., avançar l'edat de jubilació; per avançar l'edat de jubilació es necessita acord amb seguretat social, no amb el Ministeri de Sanitat ni amb aquesta conselleria.

En qualsevol cas, cal entendre que qualsevol vaga denota malestar, hi estic d'acord. I per això nosaltres, efectivament, estem d'acord en que d'aquest tema n'hem de parlar. I en parlem –i en parlem. De fet, el col·lectiu mèdic és amb el que hem mantingut més reunions. Al llarg del 2025, ens hem reunit quinze vegades. Som l'única comunitat autònoma que té una taula de metges per parlar específicament del tema dels metges. Al Departament de Salut; no en una altra banda, al Departament de Salut. Allà no podem aprovar convenis. Allà no podem aprovar condicions laborals, però podem parlar.

Ens hem tornat a reunir amb ells, a part de les quinze vegades de l'any passat –tres amb mi–, a part, aquest mes passat ens hi vam tornar a reunir el mes de gener i el mes de febrer, i hi ha una nova cita per al dia 2 de març fixada ja de fa temps. Escoltem i seguirem escoltant els metges. I ens interessa molt sentir el que ens diuen, perquè, hi insistim, és un col·lectiu essencial per millorar els nostres serveis.

En el marc de la vaga, efectivament, s'ha parlat del model de guàrdies. Seguirem escoltant les propostes que ens puguin fer en aquest àmbit. Ara, jo crec que no estem parlant, en aquest sentit, només del tema de les guàrdies. Crec que hi han altres aspectes de caràcter organitzatiu que segurament podem abordar.

Pel que fa al tema de les guàrdies, jo estic disposada a escoltar-los, de veritat. No puc imposar-ho, perquè insisteixo que no estic en el conveni col·lectiu, tal com li he dit abans. I ens és igual si les guàrdies són de vint-i-quatre hores o de dotze o volen fer torns. De fet, hi han molts serveis d'urgències organitzats amb torns; en la majoria dels serveis d'urgències els metges fan torns, com la resta dels col·lectius assistencials. El que no podem acceptar és deixar els pacients sense cobrir durant les nits. És a dir, no poden ser voluntàries, les guàrdies. Les guàrdies han de ser adequades a les necessitats que es tinguin. I poden ser guàrdies, poden ser torns, poden ser de dotze hores..., això..., en aquest sentit, estem oberts a sentir propostes concretes.

I hi insisteixo, de veritat, estem oberts al diàleg amb totes les organitzacions sindicals i professionals, però hem d'anar a les meses de negociació corresponents per acordar canvis en els temes laborals.

Em preguntava vostè pel tema del nombre de metges. Sap...? Els metges que estem contractant ara d'aquí, sap quan van entrar a la universitat? El 2016. És a dir, triges deu anys en formar un metge. On estaven vostès el 2016? En què pensaven? Perquè, clar, el 2016 van entrar a la universitat els metges que avui estan disponibles per contractar. Ara què estem fent? Pal·liant... (*Remor de veus.*) Escolti, el que fos. Jo puc entendre tots els motius que em doni, però el 2016, on érem? Ara, efectivament, estem augmentant les places de metge. Però qui veurà aquestes places de metge que hem començat avui? D'aquí a deu anys, perquè són sis anys de formació i quatre de residència. Mentrestant, efectivament, no ens queda més remei que incorporar metges d'altres països, d'altres bandes. I, efectivament, fem un esforç tremend perquè puguin aprendre i tinguin l'oportunitat d'aprendre el català. I això vostè ho sap, perquè fem quantitat d'ofertes gratuïtes de cursos en aquest àmbit. (*Alguns aplaudiments.*)

M'estava preguntant també pel tema de les llistes d'espera. Són un problema, les llistes d'espera, que no el tenim nosaltres sols, que el tenen tots els sistemes sanitaris públics en aquests moments. Digui-me'n algun que no el tingui.

Digui'm vostè com van deixar les llistes d'espera, perquè jo li puc dir ara com estan. Miri, a l'atenció primària, d'acord amb les dades que tenim de la programació per motius, el vuitanta per cent de la demanda que cal atendre en menys de quaranta-vuit hores s'atén en aquest termini, i el setanta per cent, en les primeres dotze hores.

A les consultes externes de l'hospital tenim 5.275 persones menys en llista aquest gener que el gener anterior. Efectivament, tenim esperes: a «trauma», a «otorrino», a «oftalmo», a «dermato» i a rehabilitació, fonamentalment. Dono aquestes dades perquè vostè me les ha preguntat, perquè no tenia ganes de donar-les. No m'agrada donar dades del gener. El gener és un mes irregular. Cal consolidar aquestes dades, també els hi dic. Ara, de moment són *brotes verdes*, que deia algú.

Les proves complementàries: en aquest moment tenim 24.096 persones menys en llista d'espera per a proves diagnòstiques, 14.450 menys de fora de termini. És a dir, gent que s'espera menys; no solament menys gent, sinó gent que s'espera menys. I la programació quirúrgica: tenim 2.565 persones més en espera, efectivament, però 315 menys que s'esperen més de lo que s'haurien esperar. I sobretot, la programació oncològica i la cardíaca està al noranta-nou per cent en el temps de garantia que hem de donar, que són els casos greus i els que ens haurien d'amoïnar.

I vaig a parar al tema famós de l'equitat, l'equitat d'alguns tractaments, i ho vull aclarir perquè precisament hi han hagut alguns malentesos. Qui va treure la resolució de que hi haguessin sis hores a Lleida i només fins al divendres a Tarragona van ser vostès. (*Alguns aplaudiments.*) El senyor Argimon. Suposo que li va explicar per què. Miri, em sap molt greu dir això. Sap per què em sap greu? Perquè no m'agrada polititzar les coses. I no són arguments polítics, són arguments tècnics, sap? Però lo que no puc aguantar és que vostè m'ho retregui a mi, quan nosaltres lo que estem fent ara és intentar reparar això de manera que tots els ciutadans de Lleida i de Tarragona tinguin no fins al divendres, almenys fins al diumenge, cobertes les dotze hores on es donen principalment els casos.

Ho assenyalo perquè, home, per favor, si podem fer alguna cosa en favor de la salut és despolititzar-la, parlar en termes tècnics. I els criteris pels quals no s'ha ampliat és perquè no hi han especialistes amb suficient formació per garantir la seguretat. Són especialistes que t'entren un catèter per la femoral i van a la *feria silvia*. Vostè sap què vol dir, si algú no té l'experiència suficient per tractar això? Ho hauria de saber, és metge com jo –ho hauria de saber. No es pot frivoltzar, no podem dir que ho fem de qualsevol manera. Ho hem de fer amb gent preparada, amb la casuística suficient per tenir l'experiència i no fer mal.

El president

Ha d'anar acabant, senyora consellera...

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Mentrestant, nosaltres garantirem l'atenció i la seguretat.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Bé, consellera, li aclariré per què li pregunto lo de la vaga de metges: perquè la consellera és vostè, per això l'hi pregunto, i, per tant... Potser vostè diu que no és competència seva, que és competència de Madrid, però jo crec que sí que és incumbència seva tindre mil metges al carrer protestant davant del Departament de Salut, o tres mil, depèn de qui ho compti. Jo crec que és vostè qui s'ha de preocupar de que aquestos metges estiguin en condicions, de que aquestos metges no estiguin reclamant tots els problemes que estan reclamant i de que això

obligui a reprogramar totes aquestes consultes que estan reprogramant. (*Alguns aplaudiments.*)

Perquè els metges reclamen un estatut marc propi perquè no se'ls hi escolten les reivindicacions. Perquè nosaltres sí que ens hi hem assegut. No sé quantes vegades s'hi ha assegut vostè, ells diuen que cap, però nosaltres sí que ens hi hem assegut. I ells el que volen és solucionar això, amb un estatut propi o no, i si demanen un estatut propi és perquè no se'ls escolta, per no donar-los l'estatut marc propi. I no pateixi que els metges –i ho sap perfectament– no deixaran els pacients sense cobertura, perquè això ells mai ho faran.

Per cert, parlant del 2017, també per aclarir conceptes... El 2017 hi va haver un 155. Des d'aquell 155, en aquests anys, Junts per Catalunya..., el conseller Argimon ha estat conseller durant setze mesos. Vostè ja en porta més, vostè ja en porta divuit, eh? Per tant, parlant de responsabilitats, vostè porta bastant més temps que ells.

I parlant de l'equitat, és cert, el conseller Argimon el que va fer va ser que es comencés la trombectomia mecànica tant a Lleida com a Tarragona, perquè vostè sap, i ho sap probablement inclús millor que jo, que la ciència evoluciona i que anem posant cada cop més dispositius i més equipaments que funcionin. Quan això va començar ja es va veure que funcionava –perquè inicialment només es feia, per exemple, el teleictus, que el van posar també abans–, es va començar a fer la trombectomia mecànica i es va iniciar a Barcelona i es va iniciar a Lleida. Comencem amb poques hores per organitzar-ho, amb la idea d'anar-ho ampliant. Vostè ha estat consellera uns anys després del conseller Argimon, i això és responsabilitat seva, ampliar-ho, perquè ara mateix a Barcelona hi han vuit centres que ho fan, a Girona n'hi ha un i a Lleida i a Tarragona, que ho facin vint-i-quatre hores al dia, n'hi han zero.

Ampliar les places de medicina. Si ampliem de 1.333, que són les actuals, a les dos mil, que és el que vostè diu, fantàstic, sis-centes places més. D'aquestes sis-centes, tres-centes són diners públics catalans de metges que no exerciran a Catalunya. És això, el que estem intentant explicar. El cinquanta per cent d'aquestes places no s'exerciran a Catalunya. I això és el que hem d'intentar que no ens passi. Que hi pot haver una quota de solidaritat, però no el cinquanta per cent. Que els nostres nens no poden ser metges, que els nostres joves no poden estudiar medicina i nosaltres no tenim metges catalans... Crec que no és tan difícil d'entendre-ho, eh?

Deixi'm dir-li dos temes més que li volia dir, que ho faré molt ràpidament. Les noves àrees integrals de salut: sap que ens preocupa el tema del Ripollès i hem de mirar com podem arreglar això. L'hospital de Campdevàrol, trencant o dividint la comarca en dues àrees integrals de salut, perd un trenta per cent d'usuaris potencials. Ens agradaria escoltar de vostè que el departament està perfectament compromès amb la viabilitat i amb la sostenibilitat econòmica de l'hospital. Ens consta que avui mateix s'havia de reunir amb els alcaldes i ahir ho va anul·lar. Sí que li agrairíem, doncs, que es fes aquesta reunió, si pot ser al Ripollès millor, eh?

I acabo amb un altre tema competencial, perquè sap que a Junts ens preocupen molt les invasions competencials de la ministra de Sanitat, tant les de l'estatut marc com les de la proposta de llei de gestió directa de la salut pública. Francesc José María, bon conegut seu, director general –i meu també, eh?– del Consorci de Salut i Social de Catalunya, avui mateix escriu: «A Catalunya hem construït un sistema de salut públic que té en la col·laboració publicoprivada i publicosocial un dels seus pilars fonamentals. Les fundacions i les entitats d'economia social hi tenen un paper essencial i moltes d'elles són exemple d'excel·lència.» Afegeixo: «Un model gràcies al qual els nens catalans són atesos a Vall Hebron o a Sant Joan de Déu i els lesionats medul·lars, a l'Institut Guttmann», per posar-ne dos exemples, no? Si la ministra madrilenya està preocu-

pada pel model sanitari de Madrid, que miri de resoldre-ho –té prouta feina–, però sense desmantellar el model sanitari català, un model construït des de l'esforç de la societat civil i fent xarxa de centres de diferent titularitat, sense ànim de lucre, per al benefici de tothom. La diputada Pilar Calvo ja li va dir a la ministra que no perdi el temps en una llei que Junts no avalarà. Però també ens agradaria que Catalunya tingués una consellera que defensés el sistema sanitari català davant de les pulsions centralitzadores.

Acabo, president. Consellera, jo crec que li he posat una llista de deures. No me'ls ha contestat tots: pactar les solucions amb els metges crec que és urgent, no maltractar els professionals sanitaris traient-los els complements de docència també, fer funcionar la primària també, l'equitat, defensar els estudiants catalans l'hi hem posat fàcil –hi ha una proposició de llei presentada a Madrid–, blindar els drets lingüístics dels pacients i defensar les competències en salut.

A la moció subsegüent hi trobarà propostes per afrontar aquests reptes, perquè Junts per Catalunya no volem que la salut col·lapsi com ha col·lapsat rodalies.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Bé, una dada més així..., ràpid, també. Miri, en el tema de l'atenció primària que estava dient vostè, el tema de les llistes, que sàpiga que a l'última enquesta Plaensa els ciutadans ens puntuen amb un 8,1 els serveis d'atenció primària, mig punt més..., dos punts i mig més del que puntuaven fa un any també. O sigui que la millora la perceben també els ciutadans.

Escolti'm, estic molt amoïnada per l'avantprojecte de llei aquest de Madrid. Crec que ho compartim. El nostre sistema, hi insisteixo, amb totes les seves pegues, llistes d'espera, etcètera, és un dels millors del món. No cal anar molt lluny a comprovar-ho. Vagin a França, vagin a Holanda, vagin a Itàlia, vagin qualsevol de vostès i provin que els visitin, a veure què passa. És un sistema planificat. No té res a veure amb el sistema de Madrid. És un sistema que els objectius de salut guien la relació amb tots els proveïdors i altament participat, amb una important presència del món local i dels professionals en les decisions estratègiques del sistema. És un sistema que en diuen «de separació de funcions» per tal que els conflictes d'interès hi tinguin escassa cabuda i no es puguin obrir pas. Tampoc la politització del sistema. I això és el que el fa robust.

L'exposició de motius de l'avantprojecte de llei que planteja el Ministeri de Sanitat planteja un reforç del model de gestió pública directa i estableix que la gestió indirecta amb entitats externes ha de tenir un caràcter excepcional i justificat. Es vol homogeneïtzar criteris a escala estatal, així com reforçar mecanismes de control i transparència. La voluntat del Departament de Salut és exercir les competències que tenim atribuïdes per l'organització de la provisió de serveis, i fer-ho sense cap renúncia. I és per això que una iniciativa com aquesta no només s'ha de valorar sobre els elements de fons del que planteja, sinó també respecte del marc competencial autonòmic.

En tot cas, la tramitació d'aquest avantprojecte inicia el seu curs amb l'obertura del tràmit d'audiència i haurem d'estar atents a l'avenç d'aquesta tramitació. És per això que he donat instruccions per a l'anàlisi inicial del text aprovat pel Consell de Ministres del passat 10 de febrer, que ja apunta la necessitat de formular al·legacions a l'avantprojecte que substanciarem en el tràmit de consulta a les comunitats autònomes, com així correspon. Espero que ens acompanyin.

Reitero la meua voluntat d'escoltar els metges. Els he escoltat sempre. Si vostès han tingut la paciència de mirar els convenis que jo he signat amb les entitats

que hi han estat, deuen haver vist que sempre els hem firmat amb metges, i tenen les millors condicions possibles. I sempre hem trobat taules específiques per parlar dels seus problemes. Estic d'acord que tenen problemes específics que no tenen altres grups, però no estic d'acord en que això justifiqui ni un estatut marc diferent ni un allunyament de l'àmbit de negociació que marca la llei. És que no ens el podem saltar; ni que ens agradés, no ens el podem saltar. Per tant, nosaltres, hi insisteixo, seguim veient-nos amb ells, escoltant-los, i no només amb ells, els col·legis de metges també, i amb tots els agents que estan en l'àmbit del tema mèdic. Ara, hem de parlar de temes concrets.

Em preguntava pel tema de Campdevàrol. S'ha anul·lat perquè, com que vostè m'ha convocat avui, l'hem anul·lat (*rialles*), però l'hem reprogramat. L'hem reprogramat i, efectivament, hem parlat ja tant amb l'alcalde de Campdevàrol com amb el patronat, i jo crec que no hi han en aquests moments problemes respecte del problema de Campdevàrol. L'únic problema se centrava en que ciutadans de valls diferents volien tenir recorreguts *a posteriori* d'anar a Campdevàrol a hospitals diferents. Jo crec que això és perfectament comprensible. I les àrees integrades de salut contemplen precisament..., i reafirmen que els fluxos de salut siguin coherents amb la mobilitat que té la població per qualsevol altre motiu.

I abans em preguntava el tema de la IT. Escolti, el tema de la IT coincidim en que és un tema que cal abordar, però cal abordar-lo amb criteris clínics. Hi estem totalment d'acord. I mai hem desautoritzat els metges. Miri vostè si ho hem fet també –ho sento, però torno a la història– que l'objectiu que hem posat aquest any –aquest any– és exactament el mateix, textualment, que el del 2017, el 2018, el 2019, el 2020, el 2021 i el 2022. I el 23 i el 24, en lloc de tenir aquest text igual, es centrava en les ITs que anaven més enllà dels 365 dies. Quina diferència hi ha? Que nosaltres hi hem posat recursos. Hi hem posat els recursos de les mútues, perquè, en els casos que s'allarguen les ITs per retard en el diagnòstic, puguin utilitzar els recursos de les mútues per diagnosticar-los abans i poder posar un tractament abans i que la gent es pugui recuperar abans. Va en favor de la millora dels pacients.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la integració de la immigració

300-00259/15

El desè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la integració de la immigració. La presenta el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i, per fer-ho, té deu minuts el diputat Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, vicepresident. *Consellera...*, bien, quiero empezar, antes de iniciar esta interpelación, siendo un poco gráfico y enseñándole algunas imágenes, que supongo que usted sabrá. (*L'orador mostra diverses imatges a la cambra.*) Esto es Afganistán en los años setenta y cómo vivían y vestían las mujeres; esto es Afganistán hoy, que mandan los islamistas. Pero usted podría pensar que esto nos queda muy lejos, pero..., Barcelona, Barcelona y esta, que me toca especialmente de cerca, hecha por mí en Mataró.

El otro día, el *president* de la Generalitat decía que él por Cataluña no había visto ninguna mujer con burka. Y yo lo entiendo, porque cuando no te bajas del coche oficial no ves la realidad que sufren muchísimos barrios de Cataluña.

Y es que llevamos muchos años escuchando la misma milonga sobre la integración de la inmigración irregular. Y hasta hemos llegado a un punto en el que par-

timos de una base ya equivocada. Porque, *consellera*, ¿qué es eso de integrar a la inmigración irregular? Quien entra en mi casa sin permiso y por la fuerza no tiene ningún derecho a que yo le ponga una alfombra roja. O, dicho para que ustedes lo entiendan, al ilegal no se le integra; al ilegal se expulsa, *consellera*. (*Alguns aplaudiments*.)

El modelo de integración de la izquierda que ustedes han impuesto en Cataluña ha sido un fracaso. Ha sido un fracaso en convivencia, en seguridad, en la dignidad de los servicios públicos –que pagan siempre los mismos–, y ha sido un fracaso sobre todo en la protección a las mujeres y a los menores.

Y hoy me vendrán con ese chantaje moral barato de siempre, pero aquí no se está señalando a nadie por su color de piel, aquí se está señalando un hecho. Y es que cuando un gobierno renuncia a exigir deberes, cuando renuncia a controlar quién entra en nuestro país, cuando renuncia a expulsar al que delinque, cuando renuncia a defender unos valores básicos de una sociedad libre, lo que crece no es la diversidad, lo que crece es la impunidad, el miedo y la decadencia, porque la izquierda ha cambiado integración por rendición. Y en Cataluña lo que se vive desde luego que no es integración; es la sustitución del tejido vecinal comercial y la degradación de lo que es público, lo ve cualquiera que no viva encerrado en un despacho y que pise nuestros barrios.

Nos hablan de convivencia mientras en barrios como Rocafonda, el Remei, Can n'Anglada, el Raval, hay vecinos que ya no reconocen su propia calle. Cataluña no puede seguir siendo el experimento social permanente de la izquierda. No puede ser un laboratorio donde todo se permite y todo se justifica, donde el delincuente siempre es la víctima y el vecino que protesta siempre es el culpable, donde el que exige ley es un extremista y el que blanquea la delincuencia es un humanista. No. Extremistas son ustedes, porque lo que ustedes hacen es blanquear la multi-reincidencia, el matonismo callejero, la violencia sexual y, además, hacen importación de prácticas y costumbres y mentalidades incompatibles con una sociedad decente.

A ustedes les encanta hablar de relatos, pero hoy vamos a hablar de datos. En Cataluña, más del cincuenta y dos por ciento de la población reclusa es extranjera; repito, más de la mitad de los presos de Cataluña son de origen extranjero. Pero es que la población extranjera en Cataluña representa el dieciséis por ciento del total. Esto significa que la población extranjera que está en prisión multiplica por tres la población extranjera que vive en Cataluña. ¿De verdad nadie se atreve a decir que esto no es anecdótico? ¿De verdad alguien tendría la jeta de decir que esto no tiene consecuencias directas en seguridad, en reincidencia, en gasto público, en saturación del sistema penitenciario y en nuestra convivencia?

En Barcelona casi el setenta y nueve por ciento de las detenciones del año pasado correspondieron a extranjeros, más de diecisiete mil de un total de veintinueve mil. Decir esto, *consellera*, no es criminalizar, es nombrar la realidad. Criminalizar, ¿sabe qué es? Criminalizar es ocultar los datos. Criminalizar es mentir, criminalizar es permitir que la delincuencia se concentre en los barrios más humildes mientras ustedes miran hacia otro lado. En Barcelona tres de cada cuatro agresiones sexuales están cometidas por extranjeros, es decir, el setenta y cinco por ciento; no el diez, no el veinte, no un mínimo residual, *tres de cada cuatro*. ¿Dónde están las feministas de la izquierda? Callando. Y callan porque la verdad no encaja con su relato ideológico, prefieren proteger su dogma antes que proteger a las mujeres, y eso, *consellera*, es una puñetera vergüenza.

Y la izquierda, ¿dónde está la izquierda? ¿Y dónde está usted, *consellera*? ¿Y dónde está su Govern? ¿Están protegiendo a las víctimas? ¿Están endureciendo las expulsiones? ¿Están diciendo que haya una integración real? No, lo que hacen es culpabilizar al que denuncia y organizar campañas para que la gente calle. Y la gente, *consellera*, ya no calla, porque la gente cada vez está más harta. Harta de que

los barrios que antes eran humildes y trabajadores, que estaban cuidados, con comercio de proximidad, que estaban..., con respeto en la calle, hoy estén castigados por la suciedad, el incivismo, el trapicheo, la ocupación y la intimidación. (*Alguns aplaudiments.*)

La inmigración masiva, señora *consellera*, no sale gratis: la pagan los barrios que concentran la presión, en sanidad, en educación, en servicios sociales, en seguridad, en vivienda, en limpieza, en justicia; la pagan quienes no tienen dinero para mudarse de ahí y salir de ese infierno en el que ustedes han convertido esos barrios, quienes no tienen altavoces mediáticos, quienes no salen en los anuncios pagados por las instituciones.

Nuestro país, señora *consellera*, tiene una cultura, unas tradiciones y una forma de vida que se apoyan en unos mínimos irrenunciables en los que espero que coincidamos: la igualdad entre hombres y mujeres, la libertad individual, la protección de nuestros menores y la dignidad de las personas.

Hablemos de violencia, de barbarie, de un ataque directo a las niñas: hablemos de mutilación genital femenina. ¿De verdad alguien puede llamar a esto «enriquecimiento cultural»? ¿Usted cree que esto es enriquecimiento cultural? Cataluña ha detectado diecisiete casos consumados y ciento veinte tentativas en la última década.

Hablemos también de matrimonios forzados. Desde 2021 los Mossos d'Esquadra han evitado cuarenta y siete matrimonios forzados y han intervenido en nueve que ya se habían consumado. De hecho –no sé si usted lee un poco las noticias–, hay una activista, Hanan Serroukh, que con quince años evitó un matrimonio forzado, que dice lo que usted no quiere oír, y es que ya hay más libertad en Casablanca que en Figueres, señora *consellera*. (*Remor de veus.*) No sean tan hipócritas de hablar de convivencia cuando hay niñas que viven bajo la presión familiar de poder ser casadas por la fuerza. Es indignante ver cómo en la televisión pública de Cataluña se nos dice que una niña de doce años decidió ponerse el hiyab. A los doce años no se decide esta barbaridad, *consellera*. (*Alguns aplaudiments.*) A los doce años, ¿sabe qué empieza? La pubertad. Y dentro del islam lo que empieza es la presión, el «ya eres mujer», aparece el «no provoques» y aparece el «póntelo para proteger el honor de la familia», y eso no es libertad: es apología de la sumisión.

¿Saben qué es lo que hace la integración real, qué hacen las mujeres como integración real en los países donde sufren el islamismo? Esto (*l'orador mostra una imatge a la cambra*), quemar los velos de la opresión, o esto (*l'orador mostra una imatge a la cambra*), cortarse el pelo en señal de protesta por el asesinato en 2022 de una mujer que fue asesinada por no llevar correctamente puesto el hiyab. Ellas sí entienden lo que es la libertad, porque saben lo que es vivir sin ella. Ellas queman el ropaje de la opresión, mientras aquí nos venden el hiyab como empoderamiento. Pero no, prohibir las telas de la opresión es el sùmmum de la libertad. (*Alguns aplaudiments.*)

La regularización masiva que planeó Pedro Sánchez ya es la puntilla final, porque será un efecto llamada que nos convertirá en un destino favorito para mafias del narcotráfico, de personas y quienes vienen a imponer su ley. Y ahora la Generalitat –es que ustedes son el colmo del ridículo– va a potenciar más que estos inmigrantes ilegales que se quieren regularizar tengan un certificado de catalán que un certificado de que están libres de penales. Son ustedes la ruina de esta tierra.

Cuando un gobierno anuncia o impulsa regularizaciones masivas como si esto fuera una amnistía administrativa –esas que les gustan tanto–, ¿sabe qué es lo que dicen los titulares? «Entra en este país como te dé la gana, que aquí te regalamos los papeles.»

Mientras abren el grifo de las ayudas públicas para quienes acaban de llegar ilegalmente, hay familias españolas malviviendo, personas que han cotizado toda su vida que se sienten abandonadas por *su* administración, españoles que han levanta-

do este país y que hoy se ven humillados por una administración que les niega una vida digna, una vivienda digna, mientras ponen hoteles y paguitas a quienes acaban de llegar saltando la valla. Mientras haya una sola familia española que tenga que malvivir, que no llegue a final de mes o que no pueda dar una vida digna a sus hijos, en este país no debería entrar nadie más, y menos de forma irregular, señora *consellera*.

Y no, no todas las culturas son iguales. Esas culturas que oprimen a la mujer, que persiguen al homosexual o que odian al infiel son totalmente incompatibles con la nuestra, y no, no tienen cabida aquí. En nuestra sociedad defendemos que la mujer no vaya un paso por detrás del hombre, que nadie sea perseguido por su orientación sexual y que la ley esté por encima de cualquier dogma. Y a los neandertales que tienen esas creencias incompatibles con el mundo civilizado no hay que integrarlos, hay que expulsarlos, *consellera*.

No vamos a permitir que Cataluña se convierta en una extensión de todo esto que ustedes defienden. No vamos a permitir que nuestras hermanas o nuestras hijas tengan miedo de volver solas por la calle, como ya pasa en muchísimos lugares de Cataluña. Ustedes llaman «extremistas» a quienes desde esta bancada o desde las calles defendemos que esto (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) no puede seguir sucediendo, es decir, el sentido común.

Y, bien, acabo ya, *consellera*, porque estoy deseando escuchar su intervención. Pero yo le quiero decir una cosa: yo sé perfectamente que ninguno de ustedes va a hacer autocritica y ni siquiera va a hacer una reflexión sobre esto...

El vicepresident segon

Diputat, hauria d'acabar...

Cristian Escribano Ramírez

...-gràcies; sí, president, un segon-, pero lo hago, esta interpelación de hoy, convencido de que algún día sus conciencias no les dejarán vivir tranquilos por lo que han permitido que pase en nuestra tierra.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Per a la resposta de la consellera, té la paraula la senyora Mónica Martínez Bravo per un temps de deu minuts.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies. Diputats, diputades... Mare meva, no sé ni per on començar. Començaré, potser, per una qüestió que sembla que no recordin, però l'expresident José María Aznar va regularitzar 500.000 persones a Espanya. Llavors, senyors del Partit Popular, i senyores, jo entenc que estan en un *soul searching*, no?, buscant la seva ànima, i aquí donant batzegades d'un lloc a un altre, però, des de la màxima convicció d'una vocació democràtica i de política útil, sincerament, fa una mica de llàstima, no?, veure un partit que ha governat a moltes comunitats autònomes, que ha governat a Espanya..., veure'l en aquesta deriva de comprar totalment el relat a l'extrema dreta. (*Alguns aplaudiments.*) Jo ho sento. Ho sento, de veritat, perquè crec que, bé, no és el camí, però bé.

També ho sento de veritat per totes aquelles persones migrades o d'origen migrant que viuen a Catalunya, perquè un partit com el Partit Popular faci aquesta interpel·lació criminalitzant totalment, insultant –ha parlat de neandertals– i criminalitzant totalment, estenent pràctiques que existeixen, però són extremadament minoritàries, a tot un col·lectiu de persones i, a més, dient que nosaltres volem relats i no donem dades. Nosaltres som els primers que no tenim cap problema en donar dades.

Jo li pregunto una cosa: aquest relat que ha fet vostè de la població migrada..., què els hi diria a les 600.000 persones de Catalunya, estrangeres, afiliades a la seguretat social que tots els dies aixequen la persiana? Els hi faria aquest discurs mirant-los a la cara? Sí? A totes aquestes persones? Perquè li recordo que les persones d'origen migrant tenen onze punts per sobre de la taxa d'activitat –ho hem dit aquí moltes vegades, amb moltes dades. La major part de les persones, la immensa majoria de les persones migrades venen aquí a treballar, a esllomar-se a treballar, com van fer moltes altres generacions de persones migrades.

La taxa d'absentisme laboral al mercat de treball està disminuint gràcies a la incorporació de persones migrades, perquè les persones migrades tenen dotze punts de taxa d'absentisme laboral per sota de la població general. Contribueixen al deu per cent dels ingressos de la seguretat social i només en reben l'u per cent. És indiscutible la contribució de les persones d'origen migrant a la nostra societat i a la nostra economia. I el que es mereixen dels partits polítics és que reconeguem el seu esforç diari, i no que les criminalitzem com estem farts de sentir als dos partits d'extrema dreta i ara, a sobre, al Partit Popular. (*Alguns aplaudiments.*) És molt decebedor –molt decebedor.

Però, miri, el tema de la migració és un tema tan important per a Catalunya que jo vull aprofitar aquests set minuts per parlar d'algunes coses que jo crec que seran, doncs, una miqueta més útils.

Precisament per això, per posar-hi rigor, per posar llum en aquest debat, ahir, precisament, vam presentar el tercer informe del grup d'experts de drets socials sota el títol *Repensar la governança migratòria*, perquè volem fugir dels relats simplificadors, dels relats que criminalitzen, per abordar qüestions molt pragmàtiques: com gestionem millor la realitat que tenim. Aquest informe és aire fresc en aquest debat tan absurd que l'extrema dreta i ara el Partit Popular ens han fet obrir. Com gestionem millor, donades les competències, les gestions que tenim, les relacions entre diferents administracions, entre el món local, el Govern d'Espanya..., amb una profunda voluntat de gestionar i d'enfortir els valors democràtics i el respecte als drets humans. Perquè tots aquests relats estan fent que el debat de la migració sigui un camp de batalla per dinamitar qüestions tan centrals com el respecte als valors democràtics i als drets humans. I, tristament, doncs, la seva intervenció sembla que vagi en aquesta direcció.

La migració ben gestionada genera un creixement econòmic molt important, tota l'evidència científica i els estudis internacionals així ho apunten. Generen activitat, generen demanda, generen dinamisme, i això és el que està fent que l'economia espanyola i l'economia catalana siguin de les parts d'Europa que més creixement econòmic tenen. I, com he dit, el valor d'aquestes persones migrades al mercat de treball i a l'economia és realment indiscutible.

Per això aquests dies, també arran de la regularització extraordinària que ha proposat el Govern d'Espanya, també s'estan escoltant, des del meu punt de vista, molts arguments fal·laços i que no tenen cap tipus d'evidència que també podria aprofitar aquesta tribuna per desmentir. Per exemple, hi ha arguments que apunten que les persones que reben salaris baixos són una despesa neta per al conjunt de la societat i, en concret, per a l'estat del benestar; un argument fal·laç que es centra en identificar la contribució que un treballador fa a la societat mesurada pels impostos que paga per la seva renda. Un argument totalment fal·laç que obvia la qüestió fonamental que fan les persones migrades, que és contribuir a dinamitzar l'economia, generar un efecte multiplicador que fa que es generi activitat econòmica molt més enllà de la seva contribució fiscal.

I això ens porta a plantejar una altra reflexió. La migració, sens dubte, genera creixement, genera prosperitat, però ens hem de plantejar si aquesta prosperitat és prou compartida. I això és el punt central que creiem que és molt important abordar des d'una òptica de la gestió. Precisament el divendres passat

vaig moderar un panel amb dos dels principals economistes internacionals, com són el Gabriel Zucman i el Branko Milancvic. El debat no era sobre migracions, però va posar sobre la taula una qüestió fonamental: de totes les polítiques públiques que analitzem, és imperatiu qüestionar-nos quin és l'impacte en la redistribució de la riquesa, quin és l'impacte redistributiu, qui hi perd i qui hi guanya. Perquè els estudis d'aquests dos economistes, i, en concret, de Gabriel Zucman, del que estan parlant és d'una acumulació de riquesa molt substancial en l'u per cent més ric. Una recerca que ens interpel·la a pensar en totes les polítiques públiques, també en la gestió de la migració, com ho estem abordant des del punt de vista de la prosperitat i d'assegurar-nos que la prosperitat sigui prou compartida.

Sobre el tema de la regularització, doncs, hi ha un ampli consens social que posa de manifest la importància i la pertinència d'aquesta regularització extraordinària, perquè són veïns i veïnes que ja estan al nostre país, ja estan aquí. L'únic que no poden fer és treballar amb drets, treballar amb drets i contribuir també a la fiscalitat amb els seus impostos.

Llavors, senyors i senyores del Partit Popular, què proposeu vostès? Que continuïn treballant en la informalitat, amb salaris baixos? Que continuïn sent explotats per algunes persones? Doncs no, aquest no és el camí. En aquest àmbit tenim tres models, tres models de la gestió migratòria. El primer model és un model deshumanitzador, de deportacions. Vostè, diputat, ha començat a parlar de deportacions. Jo l'altre dia els hi vaig fer la pregunta de si condemnaven les deportacions i si li demanaven al partit de VOX condemnar aquestes deportacions. El partit de VOX no les va condemnar; no, no, va fer, diguéssim, bandera de la crueltat de l'Administració Trump. Estan també al Partit Popular en aquesta línia? Com faran les deportacions que diuen que volen fer? Amb aquesta crueltat? Què li diuen al menor, al nen de cinc anys que va ser fet servir com un ham, amb una estratègia per intentar deportar la seva mare? Faria vostè el mateix? Doncs si no ho farien igual, si us plau, diguin-nos-ho, rectifiquin.

I jo els hi demano, si us plau, que comencem a tenir aquest debat tan important per a Catalunya, tan important per a la nostra societat, amb una mica de rigor, una mica d'alçada de mires i, sincerament, sense comprar-li el relat a l'extrema dreta.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. És el torn de rèplica del diputat. I té la paraula el diputat Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, vicepresidenta. Bien, consejera, tiene usted algo a su favor muy bueno, y es que usted vive en Madrid, y, como tal, disfruta de una comunidad autónoma gobernada por el Partido Popular (*alguns aplaudiments*). Usted no está aquí todos los fines de semana, no pasea por las calles de Cataluña y no ve en lo que han convertido muchos barrios su Govern y los que le han precedido.

Es usted muy populista, señora *consellera*. (*Remor de veus.*) Me ha venido aquí –me ha venido aquí– usted a hablar de «qué les decimos nosotros a los niños de Estados Unidos». ¿Y, en la interpelación, qué les dice usted a las niñas que son forzadas a casarse en matrimonios con hombres que les quintuplican la edad? ¿Qué les dice usted a las niñas que están obligadas a hacerse la mutilación genital femenina por sus maridos? (*Algunes aplaudiments.*) ¿Qué les dice usted a las mujeres que no pueden pasear tranquilas por la calle? Hable de lo que les importa a los catalanes, no de lo que pasa a miles de kilómetros de aquí. Nos preocuparemos de lo que pasa allí cuando ustedes empiecen a gobernar aquí.

Señora *consellera*, mire, por lo que luchamos nosotros y por lo que luchan los catalanes..., es por la degradación en nuestros barrios, para poder poner freno a lo

que las políticas socialistas e independentistas han convertido todo esto, porque su Govern no es el de la prosperidad compartida, su Govern es el de la delincuencia compartida por todas las calles y por todos los barrios de Cataluña.

¿De verdad ni como mujer ni como socialista ni como humana no le da vergüenza defender ciertas cosas? Porque usted me dice que cómo los he llamado yo, «neandertales»... Mire, le voy a presentar a una persona que quizá le suena. Este señor de aquí (*l'orador mostra una imatge a la cambra*) se llama Yusuf Soldado y es un predicador islámico. Si quiere le leo algunas perlitas: «la mujer que se niega a mantener relaciones con su marido, Alá la maldice»; «cualquier cosa que te diga tu marido tienes que hacerla; si no, es pecado». ¿Usted a esto..., no lo llama «neandertal»? ¿Cómo lo llama usted, a esto? ¿Adaptación?, ¿multiculturalismo?, ¿interperspectiva de género? (*Alguns aplaudiments.*) ¿Cómo lo llama usted? ¿Usted defiende esto? ¿Para usted este tipo de gentuza no son neandertales, señora *consellera*?

Mire, yo alucino, porque es usted una *consellera* que teóricamente se tendría que preocupar por los derechos sociales de todos los catalanes. Mire, *consellera*, por favor, un poquito de atención (*l'orador mostra una imatge a la cambra*): «Vuitanta-nou dies fent vida en un pàrquing. Cobro 1.400 euros i no trobo pis.» ¿Usted se preocupa por esta gente? ¿Usted se preocupa por los catalanes que no llegan a final de mes? ¿Usted se preocupa por toda aquella gente que está trabajando y por los que su Govern no mueve ni un dedo para que puedan tener una vida digna, una vivienda digna y puedan dar una vida digna a sus hijos? Es una vergüenza.

En diez minutos que ha tenido usted aquí para hablar de la integración de la inmigración irregular... Mire, señora *consellera*, en todo lo que hemos dicho desde este grupo parlamentario, aquella gente que ha venido aquí de forma legal, de forma ordenada, a trabajar, a contribuir y a adaptarse a unas normas y valores compartidos es bienvenida, como lo ha sido en todos aquellos años en los que ha gobernado el Partido Popular en este país y también donde lo ha sido en todos los años donde no ha gobernado. Pero lo que no vamos a pasar es que usted ponga a todos los inmigrantes en un mismo saco, porque hay los que han entrado aquí cumpliendo unas normas con muchísimo esfuerzo y luego están los que han entrado en este país dando una patada en la puerta, y esa gente no tiene cabida, señora *consellera*. Ilegales, no, ni uno más. (*Alguns aplaudiments.*)

Señora *consellera*, mire, ¿usted sabe lo que es la Comisión Islámica de España? Supongo que sí, porque son aliados del Partido Socialista a nivel estatal. Mire, cuando se ha abierto ahora en España el debate de si prohibir el burka, el nicab, dónde, en los espacios públicos, la Comisión Islámica de España ha emitido un comunicado. ¿Sabe qué ha dicho la Comisión Islámica de España? Que esto redundaría en un perjuicio para las mujeres que profesan el islam porque no podrían salir de casa. ¿Cómo una mujer que profesa el islam, cómo una mujer que sale sin burka y nicab no va a poder salir de su casa? Pero ¿en qué mundo vivimos? ¿Vivimos en España o vivimos en Afganistán, señora *consellera*? En este país las mujeres son libres; en este país nadie, ni hombre ni mujer ni administración ni religión, le dicen a una mujer ni cómo viste ni cómo sale de casa ni cómo piensa ni cómo nada, por mucho que estas religiones –sí, neandertales– sean amparadas por *su* Gobierno y por *su* ideología decadente.

Mire, señora *consellera*, voy a acabar, porque usted va a hacer una réplica que debe traer ahí escrita en la que no va a hablar de nada. Y, como digo, porque las consecuencias de lo que sufren los catalanes, a usted, plin, porque usted ni las sufre ni las padece ni le preocupan. Cataluña, señora *consellera*, vive una crisis gravísima; una crisis habitacional, una crisis demográfica, una crisis económica, una crisis derivada de unos años de políticos que no se han preocupado por sus necesidades

reales. Ustedes lo están agravando, porque ustedes han entrado en un marco mental en el que lo permiten absolutamente todo mientras case con *su* ideología.

Son ustedes el fracaso de Cataluña. Ustedes están hundiendo Cataluña. Y ya que ustedes no defienden a Cataluña ni a los catalanes honrados que se levantan cada día para ganarse dignamente la vida, aquí hay un grupo parlamentario que sí lo hará, por desgracia para vergüenza de usted, *consellera*.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Diputat, abans de continuar, voldria recordar la literalitat de l'article 7.2 del codi de conducta d'aquest Parlament aprovat per unanimitat per aquesta cambra, que diu: «Els diputats del Parlament han de mantenir en tot moment una conducta respectuosa amb els altres diputats i amb els ciutadans, i una actitud escrupolosa i exemplar d'acord amb el principi d'igualtat sense discriminació per raó de gènere, orientació sexual, creences, ideologia, origen o condició social, ètnia, llengua o qualsevol altra. Aquest capteniment ha d'implicar sempre la utilització d'un llenguatge adequat i també d'un sistema de relació fonamentat en la relació constructiva, cordial i dialogant amb totes les persones i tots els col·lectius sense exclusió.» Crec que val la pena que ho recordem, després d'intervencions com la que acabem de sentir en aquest faristol, on, entre altres coses, s'ha parlat de «religions neander-tals», textualment. I, per tant, crec que no és de rebut que en aquest Parlament de Catalunya es discrimini ningú per la seva creença religiosa i, de fet, així ho diu el nostre codi de conducta. (*Alguns aplaudiments*.)

I passem tot seguit a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern... (*Veus de fons*.) Ai, disculpi, consellera, és que després de sentir segons quines coses, una s'altera. (*Remor de veus*.) Sí, és una qüestió d'humanitat d'aquesta diputada. I ara demanaria a la consellera..., que és el seu torn d'intervenció.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, vicepresidenta. Moltes gràcies. A veure, de nou, no sé per on començar. Mirin, senyors diputats del Partit Popular, jo, lliçons sobre tenir les preocupacions de les persones humils al cor, no les accepto, del seu partit polític, sincerament –no les accepto. I acusacions sobre on passejo i on no passejo..., el dia que vostès hagin arribat a trepitjar una mica i a veure la realitat que jo he vist a la meua vida, ja en podríem començar a parlar (*alguns aplaudiments*), però li falten unes quantes vides, eh?, li falten unes quantes vides per arribar aquí.

Miri, nosaltres aquí hem vingut a solucionar realment els problemes de la gent i a saber quins són els problemes reals de la gent. Per descomptat que hi han problemes, que hi ha persones que no tenen un comportament correcte, que hi ha persones que cometen delictes, de totes les cultures, de totes les religions, de tots els orígens. I el que fem és posar tot el pes de la llei en aquestes persones, i el posem en tot el marc judicial. I per això aquest Govern ha impulsat l'augment substancial dels Mossos. Estan al carrer, a peu de carrer, entrant en barris que no entraven fins ara, per donar aquesta seguretat. I això ja està donant resultats, veiem que la criminalitat baixa. Ho vulguin veure o no ho vulguin veure, és així.

Llavors, què estem fent? Diuen vostès que no ens preocupem per les persones que no arriben a final de mes. Per favor –per favor–, quin és el seu model? Però si el seu model..., si estan en contra de tot, si estan en contra d'apujar les pensions, les pensions mínimes a les persones més vulnerables, d'apujar les prestacions socials... Si l'única proposta que tenen és abaixar els impostos perquè n'hi hagi quatre que acumulin més calés.

I de la població migrada? Doncs criminalitzar-la, com han fet avui. Vull dir, és que ha estat un exemple clàssic de criminalització de les persones migrades, que en

el seu conjunt el que necessiten és el nostre reconeixement, perquè són un puntal del mercat de treball.

Al final, diputat, ha dit que nosaltres posem a tots els migrants a la mateixa cistella, però és que precisament això és el que estan fent vostès. (*Veus de fons.*) Ara tinc jo la paraula, diputat; una mica d'ordre, si us plau.

Miri, jo crec que queda clar que aquest..., bé, jo crec que el que queda clar és que el Partit Popular no sap on està –no sap on està. Governants anteriors del Partit Popular han regularitzat 500.000 persones migrades a Espanya. Van votar a favor de la ILP de la regularització. Ara, de cop i volta, perquè tenen la pressió de les banques de darrere..., ara no, ara passem de votar a favor de la ILP a dir que no, que tots fora, que deportacions, a lo Trump, *¡hala!* Jo crec que vosaltres..., fa una mica de pena, realment, que estiguin, sincerament, tan despistats.

Nosaltres ho tenim molt clar. Volem un model rigorós de gestió de la migració. També li recordo que la reforma del reglament d'estrangeria impulsada pel Govern d'Espanya ha reduït un quaranta per cent l'entrada de persones en situació irregular. No és incompatible fer una regularització amb defensar un model de la migració per vies ordenades i un reconeixement sense criminalitzar. (*Veus de fons.*) I ja poden anar fent tots els *aspavientos* del món mundial; vull dir, el que no faran, ni vostès ni els d'una mica més enrere ni els de..., és canviar les conviccions. Perquè quan un partit, quan unes persones tenen unes conviccions clares, no hi ha «tonteries» que els desviïn del seu rumb de bona gestió, de reconeixement...

El president

Si us plau... (*Pausa.*) Continui.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

...no hi ha distracció possible d'un govern que té les idees i el rumb molt clars: fomentar el creixement, que aquest sigui prosperitat compartida, amb un model de drets i deures per a tothom; posar peu en paret de la criminalització, que vostès, diputats i diputades del Partit Popular, reiteren. (*Veus de fons.*) Sí? Reiteren la criminalització de les persones migrades? Bé, és la seva decisió.

Com deia, el Govern té les coses molt clares, un rumb ferm, un rumb basat en la gestió, en les millores de les polítiques socials i amb les persones humils al cor i les seves preocupacions, i no tergiversant la seva situació per treure'n un trist rèdit polític i quatre vídeos d'Instagram i TikTok.

Moltes gràcies.

El president

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els pagaments indeguts de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència.

Interpel·lació al Govern sobre els pagaments indeguts de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència

300-00256/15

És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Bien, la Generalitat les quita miles de euros a los catalanes mediante el espolio fiscal. Los catalanes no pueden llegar a final de mes o hacer frente a un gasto imprevisto, como ir al dentista, aunque se partan el espinazo trabajando. Les condenan a la miseria pese a levantarse cada mañana de madrugada y cumplir con jornadas laborales completas. El Gobierno socialista y los separatistas ahogan a la clase trabajadora con impuestos abusivos.

Impuestos, ¿para qué?, ¿para sanidad? ¿La peor lista de espera quirúrgica, con más de 200.000 personas esperando? La catalana. Y, encima, con una espera media de 148 días, diez días más que el año pasado, cinco meses de espera. ¿Impuestos para educación? Tenemos un nivel escolar de vergüenza. Según las pruebas PISA, Cataluña es la región de España que más ha bajado en matemáticas, comprensión lectora y ciencias. ¿Derechos sociales? Tampoco, para derechos sociales tampoco son los impuestos. Doce mil ancianos en listas de espera para una plaza de residencia pública, por ejemplo. La renta garantizada de la ciudadanía no llega a quien debe llegar, y en cuestión de dependencia o de vivienda social estamos en la cola de toda España.

No, ustedes extorsionan con sus impuestos a los catalanes para mantener todos los chiringuitos que forman el entramado de la Generalitat de Catalunya, incluidos los chiringuitos que se dedican a traficar con personas inmigrantes, que son francamente muy lucrativos, o los chiringuitos regados con millones de euros que gestionan las pagas que regalan a estos inmigrantes ilegales, que son aún más lucrativos y donde tanto los socialistas como los separatistas tienen colocados a miles de estómagos agradecidos que viven del dinero que espolian a los catalanes. (*Alguns aplaudiments.*)

Ustedes, todos ustedes, separatistas y socialistas, están robando a los catalanes, les están robando a manos llenas. Un breve resumen de lo que está pasando: durante décadas las empresas creadas *ad hoc* para lucrarse con la inmigración ilegal, llamadas Resilis, Mercè Fontanilles, FASI, etcétera, todas englobadas en el entramado Plataforma Educativa, se embolsaron cantidades ingentes de dinero de los catalanes para mantener a tutelados y extutelados, la gran mayoría extranjeros ilegales.

La estafa se destapó el año pasado, cuando el Tribunal de Cuentas revisaba los contratos del 2020 al 2022, durante el tiempo en el que el Departamento de Derechos Sociales era capitaneado por Esquerra Republicana, aunque al parecer todo indica que esto empezó mucho antes, cuando los socialistas y Junts tenían también competencias. Les facilitaban manutención, una vivienda y les llenaban el bolsillo con una paga, todo lo que les niegan a los catalanes que lo necesitan.

Una de estas empresas, FASI, fundó su propia inmobiliaria con decenas de pisos comprados presumiblemente con dinero público, pisos que alquila la Generalitat a precios desorbitados, muy por encima del precio de mercado, para realojar a MENAs y ex-MENAs, llegando a pagar entre tres mil y cinco mil euros por un piso de ochenta metros en Barcelona.

Las otras dos empresas, Resilis y Mercè Fontanilles, facturan a la Generalitat por la manutención de menores extranjeros no acompañados y por gestionar estas ayudas que la Generalitat otorga a los MENAs una vez cumplen dieciocho años hasta que cumplen veintitrés. Actualmente ambas empresas, infestadas de altos cargos vinculados a ERC, Junts y al Partido Socialistas, están siendo investigadas por fiscalía por fraude por otorgar esta paguita a miles de extranjeros que no les correspondía, hecho que sigue ocurriendo a día de hoy sin que la consejera de Derechos Sociales, la socialista Mónica Martínez Bravo, mueva un solo dedo para acabar con ello. (*Alguns aplaudiments.*)

Lamentablemente, no hablamos solo de cientos de millones de euros que se pagaron y se siguen pagando a ex-MENAs fraudulentamente y que ahora se han perdonado; hablamos también de las cantidades ingentes que el Departamento de Derechos Sociales ha pagado y sigue pagando a las empresas Resilis y Mercè Fontanilles por la chapuza de gestión de paguitas con las que se lucraban y se siguen lucrando.

Estas dos empresas se han embolsado la friolera cantidad de 350 millones de euros en los últimos diez años por mantener a estos inmigrantes ilegales y por ges-

tionar sus ayudas, a razón de unos 30 millones anuales de media. Y la guinda del pastel es que de estos 30 millones anuales que se pagaron, por ejemplo, en el 2023, 19 millones, el sesenta y seis por ciento, son solamente para sueldos de personal, para los mismos altos cargos vinculados a Esquerra Republicana, Junts y al Partido Socialistas, que, según las grabaciones de un testigo protegido, gestionaban mal estas paguitas de forma deliberada: cuanto más paguita gestionaban, más millones facturaban a la Generalitat. (*Alguns aplaudiments.*)

¿Qué tenemos, entonces, cuando analizamos la Dirección de Infancia y Adolescencia? Pues tenemos ayudas fraudulentas que separatistas y socialistas proporcionan a extranjeros que entraron dando una patada en la puerta, mientras miles de españoles se encuentran en una situación francamente precaria, sin poder siquiera comer, porque la cesta de la compra se la ha subido también el Partido Socialistas un ciento doce por ciento.

Tenemos pisos a disposición de MENAs y ex-MENAs desde el mismo primer día que pisan territorio nacional, saltándose a 40.300 familias catalanas que llevan años esperando una vivienda.

Tenemos millones y millones de euros que el Departamento de Derechos Sociales paga a empresas afines pese a saber que están siendo investigados por fiscalía por fraude. Concretamente el año pasado, que se destapó toda esta estafa, Resilis y Mercè Fontanilles recibieron 40 millones de euros de pago a tocateja, que la consejera socialista Mónica Martínez Bravo dio del dinero de todos los catalanes sin pestañear.

Y tenemos tramas por toda España, la última desarticulada en Tarragona, de familias extranjeras que hacen pasar a sus hijos por menores no acompañados, por MENAs a los que dejan en los centros de acogida para que cobren las ayudas del Estado y obtengan permisos de residencia para ellos y todos sus familiares. Y así han conseguido estafar 1 millón y medio de euros, mientras la consejera socialista hace la vista gorda y ni se plantea cambiar los protocolos de acogida. Porque, ¿para qué, verdad, señora consejera?

Toda una mafia montada alrededor de la inmigración ilegal donde la Dirección de Infancia de la Generalitat de Catalunya participa activamente, siendo concedora del problema y mirando hacia otro lado, mientras los catalanes de a pie, los que madrugan, los que pagan sus impuestos, financian toda esta fiesta.

Y todo esto ocurre en una Cataluña donde 1 millón y medio de catalanes ya viven en situación de pobreza extrema y exclusión social, donde ha crecido la pobreza infantil tres puntos porcentuales, hasta llegar al treinta y seis por ciento, desde que usted, señora consejera socialista, está a la cabeza de Derechos Sociales, llegando a máximos históricos; donde el treinta y cinco por ciento de los catalanes no puede hacer frente a un gasto imprevisto; donde a 4 millones de catalanes –que se dice pronto, 4 millones– les resulta prácticamente imposible llegar a final de mes, y donde somos la segunda comunidad autónoma con más personas en lista de espera, con tiempos criminales, que solo el pasado año se cobraron la vida de 9.200 catalanes a los que nunca llegó una ayuda que les correspondía.

Y, aun así, los socialistas se permiten el lujo de regularizar a medio millón de inmigrantes ilegales más, que bien saben ustedes y toda España que la mayoría van a vivir de ayudas y paguitas, acabando con los recursos sociales que les corresponden a los españoles y saturando aún más nuestra sanidad, ya engrosada suficientemente por la mala gestión socialista, por no hablar del impacto en seguridad, que eso ya lo dicen cada día las cifras y la nacionalidad de los detenidos por robos, por agresiones y por violaciones.

A esto, señora consejera, se le llama «estafar y robar a los catalanes», que sufren unos servicios públicos tercermundistas y que cada día son más y más pobres. (*Alguns aplaudiments.*)

Señora consejera, señora consejera socialista, ¿usted, para quién gobierna? Está claro que para los catalanes no. ¿Tiene intención de frenar esta sangría? ¿O seguirá cambiando las siglas de cada una de las direcciones generales de su departamento cada vez que se destape un escándalo o un pufo, como ha hecho usted con la DGAIA? ¿Esa es su medida estrella?

Gracias.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Miri, senyora diputada de VOX, li contesto ràpid i així després podem parlar dels pagaments indeguts, que crec que és un tema del qual m'han-vien preguntat.

En primer lloc, la legislació diu, amb bon criteri, que els menors no els podem deixar al carrer. Llavors, vinguin d'on vinguin, els menors no poden viure al carrer i se'ls ha d'acollir. Aquest és un punt bàsic.

En segon punt, ara mateix no hi ha cap causa judicial oberta, no s'ha acceptat a tràmit. I, per tant, tenim una cosa que es diu la «lleï de contractes»: jo no puc revocar a dit un contracte que ja està donat, i, si faig una licitació, aquestes licitacions es regiran per les millors ofertes. Llavors, vostè diu que jo he donat a dit no sé quines ajudes i no sé quines subvencions. Això..., és que no funciona així, ni funciona així ara, afortunadament, ni funcionava així en el passat. No hi ha cap causa judicial que s'hagi acceptat a tràmit, i això és la realitat a dia d'avui, per molt que vosaltres us entesteu, doncs, a tergiversar la situació.

Sobre la situació de certes persones que sí que hi havia evidència que podien haver entrat en aquest circuit de joves migrants sols no sent vulnerables, venint de famílies, doncs, amb certs recursos, això precisament es va destapar en una col·laboració de la DGPPIA amb el Cos Nacional de la Policia. Vull dir, precisament són les accions de posar ordre, d'endregar, el que està fent que tot aquest sector tingui un nivell de rigor i d'ordre molt superior. Però això no és una cosa que ens ha passat, és una cosa que hem provocat amb una col·laboració amb els cossos de policia.

I sobre quines mesures hem fet, doncs, hem fet una mesura tan contundent com internalitzar la gestió de prestacions perquè no sigui gestionada en base a anualitats, sinó en base a dades, perquè estem al segle XXI ja ben avançat.

Però bé, després d'escoltar totes aquestes falsedats i barbaritats, amb aquests intents d'embrutar-ho tot, que desgraciadament ja no em sorprenen, jo no em cansaré de defensar les institucions i els servidors públics, i no em cansaré de posar en valor la feina de centenars de treballadors i treballadores públics i també dels professionals del tercer sector que treballen dia a dia per protegir la infància, i que gràcies a ells i elles es prevenen maltractaments, abusos, vulneracions de drets a milers d'infants i joves, i cada dia es salven vides.

La intervenció anterior també ens deia què fariem amb aquestes nenes que han patit, tristament, abusos. Doncs, sigui quin sigui l'origen de les nenes i sigui quin sigui l'origen dels abusadors, el que fem és posar tota la potència de l'estat del benestar a ajudar les persones, perquè això és l'únic que ens importa. Amb el model Barnahus, amb el model de la protecció de la infància, amb la col·laboració amb el món local, amb la col·laboració del tercer sector, sense preguntar d'on venen, perquè per nosaltres tots són nens i nenes i tots mereixen la mateixa potència de la protecció de l'estat del benestar. I això és el que estem fent.

Jo avui els hi explicaré, els hi vull explicar una peça fonamental que també estem endregant i millorant, que és la prestació dels joves extutelats. Una peça clau i fonamental. Oi que no deixem els nostres fills a la porta de casa i els fem fora quan

tenen divuit anys, sense recursos habitacionals o sense recursos econòmics? Doncs no ho farem amb els joves i les joves que han estat tutelats i tutelades per la Generalitat de Catalunya. Joves que han estat nens i nenes sense referents familiars, joves que la seva família són els seus companys de centre, on han crescut, i els educadors que els han acompanyat. Joves amb veritables històries heroiques, de lluita, d'esforç, de sacrifici, que volen tirar endavant i progressar en la vida. I joves, que jo he tingut el privilegi de conèixer, que ens expliquen que el sistema de protecció a la infància els ha salvat les vides, joves que estan agraïts amb la protecció de l'estat del benestar. Perquè d'això és del que parlem, per molt que vosaltres vulgueu construir un estereotip determinat, d'un determinat color de pell. No, del que estem parlant és de joves, nens i nenes que venen de diferents indrets, molts de moltes generacions d'estar a Catalunya, i que pateixen una vulnerabilitat extrema perquè no tenen referents familiars.

I jo el principal que puc fer, doncs, a més de posar-ho en valor, és, amb tot el rigor i la transparència, donar totes les explicacions que siguin necessàries, i ho continuaré fent totes les vegades que siguin necessàries. No és la primera vegada que ho faig, he donat explicacions en diverses compareixences a la Comissió de Drets Socials, en aquest Parlament, i ho faré totes les vegades que facin falta. Perquè estem engegant una transformació profunda del sistema de protecció de la infància perquè volem que aquest sistema estigui a l'alçada del que Catalunya es mereix.

Efectivament, en diferents àmbits, l'informe de la Sindicatura de Comptes va posar de manifest que hi havia debilitats importants en el disseny i en la gestió d'algunes prestacions. Les prestacions de la DGAIA eren una part minúscula d'aquest problema, però també és veritat que n'hi havia, representaven el dos per cent de tots els pagaments indeguts.

I per què sorgeixen els pagaments indeguts? Aquests pagaments indeguts en l'àmbit de la prestació d'extutelats sorgeixen perquè..., els joves, quan comencen a rebre la prestació, complien tots els requisits de la prestació, però arriba un moment que comencen a treballar, i quan comencen a treballar, doncs, l'Administració triga a ajustar la prestació, a suspendre-la o a reduir-la per ajustar-la a la seva situació.

Com una nota al marge, hi ha sistemes de prestacions, com, per exemple, al País Basc, que permeten compatibilitzar la prestació amb els ingressos del treball sense reduir la prestació. Això representaria les millors pràctiques, diguéssim, en el disseny de les prestacions. Si la prestació d'extutelats hagués funcionat amb la millor pràctica, com en el model basc, ni tan sols s'haguessin produït els pagaments indeguts. Però val la pena aclarir que els pagaments indeguts no són una irregularitat –l'Administració té fins a quatre anys per reclamar-los–; són una conseqüència de la manca d'agilitat de l'Administració en ajustar les prestacions.

I per això, doncs, estem impulsant un model d'agilitat basat en dades i automatismes, i també per reconèixer que els principals perjudicats, quan sorgeixen els pagaments indeguts, són realment els ciutadans. Els pagaments indeguts són una doble condemna a l'exclusió, i per això aquest Govern va impulsar la condonació dels pagaments indeguts de la renda garantida i de la prestació d'extutelats, que va ser avalada en aquest Parlament. I també agrair aquest consens, no volent condemnar a una doble condemna aquestes persones.

I què estem fent des del Govern? Doncs una operació transversal per millorar l'Administració i per millorar la gestió de prestacions, i en concret en l'àmbit de les prestacions d'extutelats.

Vull reconèixer que l'any 2023, amb el conseller Campuzano, es van començar a impulsar canvis en el marc de la renda garantida i a posar llum i rigor en la gestió de la prestació de la renda garantida, però és cert que en l'àmbit de les prestacions d'infància aquesta fase encara no s'havia iniciat, i per això nosaltres

la vam iniciar. I des de mitjans del 2025 s'ha fet revisió de la normativa, de criteris, desplegament d'instrucció, definició d'interoperabilitats, amb més de dotze interoperabilitats amb dades d'hisenda, de la seguretat social, del padró, de defuncions, etcètera.

Aquesta mateixa setmana i la vinent culminarà la incorporació d'una trentena de professionals en el marc d'un pla de reforç que durarà nou mesos per acabar d'endreçar aquest àmbit tan fonamental. Nous equips tècnics especialitzats que poden fer creuaments massius de dades i deixar enrere aquesta gestió manual que ens ha abocat a aquestes situacions de gestió de pagaments indeguts.

També hem desplegat el pla d'integritat, que està vigent des de fa mesos a la Direcció General de Prestacions Socials i l'hem traslladat a la DGPIIA. Un pla per millorar la governança, per fer tot un complet mapa de processos de riscos seguint una metodologia de *compliance* que prové de l'Oficina Antifrau. I tot això forma part d'un procés més ampli de transformació del sistema de prestacions i del sistema de protecció a la infància.

En definitiva, no estem parlant d'un pedaç ni d'una resposta reactiva; estem parlant d'un canvi estructural en com gestionem les prestacions per fer-ho amb dades, amb rigor i amb responsabilitat pública.

Nosaltres no ens amaguem dels reptes, no mirarem cap a una altra banda. Hem entomat amb decisió, celeritat i responsabilitat el repte d'endreçar i transformar l'antiga DGAIA, la DGPIIA, amb la màxima transparència i rigor i amb la voluntat d'arribar fins al final i donar totes les explicacions que siguin necessàries en qualsevol moment i, sobretot, poder fer-ho en aquesta cambra, que és la màxima representació de la voluntat del poble de Catalunya.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Los pagos indebidos no fueron el dos por ciento, sino el cuarenta por ciento. Ya corrigió la Sindicatura de Cuentas a su compañera de partido en comisión. (*Alguns aplaudiments.*) Así que, señora consejera, le faltan datos veraces, y la verdad es que le sobra superioridad moral.

Usted ha conseguido que la lista de espera de dependencia crezca un diecisiete por ciento. Ahora mismo hay 12.300 personas más dependientes esperando una ayuda que el año pasado. Ha conseguido que más de 9.200 catalanes dependientes mueran esperando una ayuda en solamente el último año.

Ha conseguido que el riesgo de pobreza infantil llegue a máximos históricos, y ya son más de uno de cada tres niños los que sufren esta situación.

Las ayudas no llegan a los catalanes, y las ayudas que hay ustedes las reparten entre la inmigración. Más de la mitad de la renta garantizada de ciudadanía la disfruta la inmigración, que regularizan fraudulentamente mediante padrones engañosos o mediante regularizaciones masivas.

Y, para colmo, utilizan el dinero de los catalanes para mantener MENAs en centros tutelados pagando por manutención más de 4.500 euros mensuales por cada uno de ellos. Solamente el año pasado, usted pagó 120 millones de euros para consumir el secuestro institucional que lleva décadas ejecutándose. (*Alguns aplaudiments.*) Porque, como bien ha dicho, son niños y niñas, y donde deben estar es con sus madres y con sus padres.

Mientras, exprimen a impuestos a los catalanes y les suben desmesuradamente los precios de los bienes de primera necesidad, como los huevos, la leche, la harina, el aceite, y consiguen que no puedan ni hacer tres comidas al día. Así que está usted para esconder la cabeza como un avestruz, no para sacar pecho, y mucho menos para sentar cátedra, señora consejera. (*Alguns aplaudiments.*)

Y le faltan datos importantes. Toda la tarde hemos oído los bienes y todo lo que cotizan los inmigrantes ilegales y lo que cotizan los inmigrantes y todo lo que trabajan. ¿La mayoría de los ex-MENAs trabajan, señora consejera? Será en los centros penitenciarios, porque los datos de los Mossos d'Esquadra dicen que el setenta y cinco por ciento de los reclusos de las cárceles de jóvenes son extranjeros (*alguns aplaudiments*), y en las de adultos son el cincuenta y tres por ciento. La inmensa mayoría de estos son MENAs y ex-MENAs a los que ustedes les siguen pagando un sueldo. No sé quién le hace a usted a los números, señora consejera. Debe ser Tezanos.

Pero mire, nos da igual. Nos da igual quién se los haga, porque a VOX los únicos números que le importan son los que tienen que hacer Mònica y Francesc, que son dos vecinos de la Barceloneta, los dos trabajando en un restaurante, que llevan tres años sin poder encender la estufa porque no pueden pagar la factura de la luz.

Los únicos números que le importan a VOX son los que tiene que hacer Lluís cada noche para poder pagar una pensión. Porque ustedes han destrozado el mercado inmobiliario (*alguns aplaudiments*) y resulta que con cuarenta y cinco años y un trabajo de albañil no le da para pagar el alquiler en Granollers, donde había vivido toda su vida y donde tiene su trabajo.

Y los únicos números que nos importan son los que tiene que hacer Núria, vecina de Ca n'Anglada, en Terrassa, para poder comprar los pañales a su hijo de ocho meses y la leche a su otra hija, María, de dos años, porque no le da para comprar con un sueldo único, el de su marido, que es mecánico. Y es que ella ha tenido que dejar de trabajar en la tintorería donde llevaba seis años para atender a sus hijos porque resulta que para sus hijos no hay plaza en una guardería pública. (*Alguns aplaudiments.*) ¡Y es que son españoles! Y nos dice, con una mezcla de rabia y de tristeza, que ve cómo su vecina marroquí tiene ayudas para el alquiler, le llega la renta garantizada de ciudadanía y encima tiene plaza de guardería para sus tres hijos. Claro, su vecina marroquí ni quiere ni le compensa trabajar. (*Alguns aplaudiments.*)

Y así todos y cada uno de los barrios que pisamos y todos y cada uno de los vecinos con los que hablamos. Los socialistas están quitando el pan de la boca a los españoles, a los catalanes, para dárselo a los que acaban de llegar dando una patada en la puerta, a los que vienen a España precisamente a por esto, a vivir del trabajo de los españoles, a imponer su cultura y a sembrar el terror en nuestras calles.

Nuestras propuestas son muy claras: ni una paguita más a un MENA o a un ex-MENA mientras Mònica y Francesc no puedan encender la calefacción. Ni un pisito más a ningún MENA o ex-MENA mientras haya un Lluís tirado en un parque durmiendo en un banco. Y ni una paguita más a un MENA o a un ex-MENA mientras haya una Núria que no pueda comprar pañales o leche para sus hijos. Ni un euro de los catalanes más a ningún extranjero mientras los nuestros, los de casa, los catalanes, los españoles, están pasando penurias.

Y es que es muy fácil de entender. ¡Si ustedes lo hacen con sus hijos! ¡Si sus padres lo hicieron con ustedes! ¡Si sus abuelos lo hicieron con sus padres! (*Alguns aplaudiments.*) Cuidamos primero de los nuestros.

Y termino, señor presidente. Es de Perogrullo, es de sentido común, el que a ustedes les falta. ¡Si se lo están diciendo los españoles en las urnas! Y ahora, si quiere, vuelve aquí al atril a hablar de sus numeritos, los que los que le enseñaron en una universidad americana carísima, pero que la han traído aquí, donde está ahora, a ser la peor consejera de los últimos veinte años.

Gracias.

El president

Abans, la vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament ha llegit la textualitat de l'article 7 del codi de conducta, que estableix que no hi poden haver generalit-

zacions, que no hi pot haver discursos basats en una profunda deshumanització. El dia que això es generalitzi en aquest Parlament, aquest Parlament deixarà de tenir sentit. Li correspon a aquesta presidència de fer aquesta referència després d'haver escoltat aquesta intervenció.

Té la paraula la consellera Mònica Martínez Bravo per fer la rèplica d'aquesta interpel·lació.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Sí, tristament estem veient un bon recull de generalitzacions i de criminalització.

Diputada, miri, vostè deia que si els joves migrants sols o els joves extutelats realment..., que si estaven treballant o no. Doncs miri, la sorprendrà la dada, perquè estan treballant i estudiant en una taxa molt superior que la resta de joves catalans. De fet, el vuitanta-set per cent dels joves extutelats, quan compleixen els vint-i-dos o vint-i-tres anys, estan treballant o estudiant, i molts d'ells fan les dues coses alhora. Fins al punt que estem parlant..., fa ja uns anys parlàvem de la generació dels ni-ni; els joves extutelats són la generació dels «sí-sí», perquè treballen i estudien. (*Alguns aplaudiments.*) Llavors, prou ja de tergiversació, prou ja de dades falses. Ha donat tot un recull de dades falses sobre la renda garantida, sobre les prestacions. L'informe de la Sindicatura de Comptes ho deia clarament: el 4,7 per cent dels pagaments indeguts eren els que tenien una vinculació amb la DGPPIA.

Però bé, jo no entraré en el detall d'intentar, diguéssim, posar blanc sobre negre tanta falsificació de dades. Jo només li faré una reflexió, diputada. Vostè diu que a VOX només li importen els números de totes aquestes persones que tenen dificultats, i nosaltres som molt conscients d'aquestes dificultats. De fet, tota l'acció del nostre Govern està enfocada a donar una resposta a aquests ciutadans i ciutadanes amb el sistema de garantia d'ingressos, amb el desplegament de la renda garantida, amb el pla d'habitatge, amb el pla de barris, etcètera, etcètera, etcètera.

Diputats i diputades de VOX, quan vagin a parlar amb aquestes famílies, a més de la tergiversació i la instrumentalització del seu patiment i de culpar els últims nouvinguts..., jo crec que haurien de ser francs amb ells i reconèixer quines són veritablement les seves propostes. Perquè les seves propostes, al final, quines són? Convertir Catalunya en un estat policial, un estat policial on hi hagi batudes com les que estem veient a Minneapolis. I després, abaixar els impostos, abaixar els impostos als rics perquè hi hagi una acumulació creixent de la riquesa. I això no és una cosa inventada, és una cosa que s'ha posat de manifest en els governs en els que han governat.

Llavors, més transparència, més claredat. Si van a aquests barris i parlen amb aquestes persones, expliquin-los la part completa. I davant de tot això hi haurà aquest Govern de progrés, aquest Govern construint una veritable prosperitat compartida amb les millors pràctiques i amb les receptes que sí que funcionen, de reforç de l'estat del benestar, del pla de barris, de ser present, del pla d'habitatge, de solucionar els problemes a l'educació, a salut, basats en la gestió i en el rigor, i no en els estirabots que tristament avui hem hagut de veure en aquesta cambra.

Moltes gràcies.

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i nou minuts.